

J E A N
S U B E R V I L L E

HVĚZDA
Z LISIEUX

MYSTERIUM
V SEDMI OBRAZECH

DR. ODVALIL
SES. NEP. POČ. P. M.
V PŘEROVĚ

1 9 2 9

*Sv. Terezie Ježíškova
ve věku 3 a půl roku.*

No. 12578.

IMPRIMATUR

Josephus Vyvlečka,
Praeses a.e. Consistorii

Olomucii die 10. Augusti 1928.

OSOBY

V prvním obraze:

Mladík.

Otec převor.

Otec klíčník.

Otec zahradník.

Mniši augustiniáni.

V obrazech dalších:

Terezie.

První její sestra, býv. Matka převorka.

Druhá sestra Tereziina.

Třetí sestra.

Čtvrtá sestra.

Matka převorka.

Sestra vrátná.

Jiná sestra vrátná.

Otec Tereziin.

Duchovní správce Karmelu.

Generální vikář z Bayeux.

J. M. biskup z Bayeux.

Hlas.

Karmelitky.

Kněží, farář od sv. Jakuba, představený Karmelu, ministranti, preláti, šlechtická a švýcarská garda, poutníci.

Kus také může býti hrán asi 10 osobami,
5 mužskými a 5 ženskými, asi takto :

Terezie ~ hlavní úloha.

2. První sestra Tereziina, bývalá převorka,
(5., 6., 7. obraz).
3. Třetí sestra (2. a 5. obraz) může hrát
i druhou sestru (6. a 7. obraz) i vrátnou
(5. obraz) při nezkráceném provedení.
4. Čtvrtá sestra (2., 4., 6., 7. obraz) dru-
hou vrátnou (5. obraz).
5. Matka převorka (5. a 7. obraz).
6. Mladík (v 1. obraze) může (v 2., 3.,
4., 5. obraze) hrát otce Tereziina.
7. Zahradník (v 1. obraze) může hrát du-
chovního správce (v 7. obraze), ano
i gen. vikáře (v 3., 4., 5. obraze).
8. Otec klíčník (v 1. obraze) může hrát
sv. Otce (ve 4. obraze).
9. Otec převor (v 1. obraze) může hrát
biskupa (v 3. a 5. obraze).
10. Event. gen. vikář, není-li obrazem 7.
Mužské úlohy možno i jinak rozdělit.
Hlas mluví ze zákulisí.

PŘEDMLUVA

Drahý příteli!

Domníval jsem se, že znám sv. Terezku, ale Vy jste mi její duši ukázal v novém světle. Tolikrát jsem byl dojat, čta její život nebo vyprávěje o něm z kazatelny! Myslil jsem, že jsem již vyčerpал všechny dojmy, kterými může působiti. Vy však jste ve mně vzbudil dojmy nejhlubší a nejvzácnější.

Bylo třeba srdce věřícího, aby pochopilo tuto duši, která žíznila po božské lásce a po oběti. Vy jste o ní promluvil s takovým porozuměním nadpřirozené krásy a s takovým smyslem pro mystické věci, jaký plyne jen z víry zpřízněné. A učinil jste to s úctou, s jakou fra Angelico maloval své Madonny.

Jsou tam mnohé stránky, které jste psal myslím na kolenou. Dovedl jste vylíčiti, co hrozného i sladkého jest v úplném sebeobětování, v šílenství kříže i v duševní noci, do níž se s hrůzou ponořovali svatý Jan

z Kříže i velká sv. Terezie z Avily. S jak oslňující a drásající pravdivostí jste dovedl znázorniti všechna muka tiše snášená, jichž na první pohled nebylo vidět na usměvavé „malé královně velkého srdce“ s růžemi v náručí, muka, která jsou základem jejího života a tajemstvím její cestičky.

Ale bylo také třeba duše básnické, duše velkého básníka, aby se nám ukázalo, že ze vší krásy nejvíc uchvacuje krása svatosti. Vám se dostalo této úlohy. Zdálo by se, že předmět již tak často zpracovaný odsuzuje Vás k zbožnému opakování. Ale Vy jste našel obrazy a barvy nové. Ano, i výrazům, na něž jste byl vázán, poněvadž jsou pravdou historickou, dal jste obrat a vzlet tak původní, že jich skoro ani nepoznáváme. Váš sloh jest okouzlující, vášnivě důrazný a lyricky opojný a dostupuje často vznešených výšin. Jakou to velepíseň zpívá Sulamitka z Lisieux Miláčkovi Vašimi verši!

Před Corneillem, jehož Polyeukt dosud dojíhá davy, i po něm často bývali předvá-

děni na jevišti světcové a světice. Byla to tradice křesťanského středověku. V naší době došel tam obliby sv. Ludvík, sv. Alexej, sv. Cecilie, sv. Klotilda, sv. Jana z Arku.

Církevní hodnostáři, kteří bývali přítomni takovým divadelním hrám, usoudili, že mohou jen povznášeti, jsou-li prováděny umělci křesťanskými. Obecenstvo si žádalo sv. Terezie. Celá Paříž ji nedávno viděla půvabnou a čistou na filmu „Rose effeuillée“ („Opadaná růže“), k němuž i nevěrci se chovali tak uctivě jako věřící. Nuže, divadlo nebude musit záviděti filmu. Vaše mysterium bude příčinou, že lidé více poznají, více si zamilují a víc budou uctívati růžovou světici, mladičkou a již tak populární, a růžový keř nebeský, otřásán jsa četnějšími modlitbami, sesype na zem nové květy, jichž hojně přejí i Vám.

Váš přítel a ctitel

S. COUBÉ.

V Paříži 7. června 1927.

OBRAZ I.

JAKO PŘEDEHRA

V klášteře na Velkém Svatém Bernardě

30. září 1897

v den smrti sestry Terezie Ježíškovy

Hudba¹ - chorální - již před zdvižením opony. Po jejím zdvižení se ukáže prostranství před klášteřem za pěkného zářijového podvečera; skály se kupí na sebe, tu i tam keřík v té pustině, kde by se zdálo, že nic nemůže kvésti. Trs plně rozkvetlých „vánočních růží“ (čemeřice) se tu podobá vzpouře proti přírodě. - V ýše vyčnívají bory pokryté sněhem. Jevišť napřed prázdné. Z kaple slyšet ozvěnu modliteb a varhan. Se skalisk na jevišť sestupuje bratr zahradník, nesa košík plný bylin.

VÝSTUP 1.

Bratr zahradník sám.

Zahradník :

Hle podzim zase již je zde !

Již na všem hlodá jeho rez.

Jsou chladná jitra a západ zbarven
jako slez

a zima brzo stráň i les
předivem bílým opřede.

A Velký Svatý Bernard zas
ve vichřicích a vánicích
umlkne, hlavu složí v sních
a na dlouhý nám usne čas.

(S povzdechem ukáže na svůj koš.)

S Bohem, vy květy vonné krásy,
které les v hloubi ukrývá si!

Teď v chudý koš - jak srdce mé -
jsem zbytky krásy míjivé
posbíral po těch stráních:

Tvé oko, Panno, spočiň na nich,
neb ruce mé pro podnož tvou
nevypěstí teď jinakou
než neumělou flóru novou,
papírovou.

(Obrátí se a spatří keř vánočních růží).

Ó nebesa! Jaký to div!

Toho zrak nezřel jaktěživ!

Čí pak to prsty vykouzlily

těch sněžných květů kytici?
Šlas tudy, Panno, v tuto chvíli
a jaro nesouc, zářící,
zaselas div ten rukou milou
v poustevnu naši zasmušilou?
A já jsem právě naříkal,
že nezkvetou v té poušti sněžné
ni vánoční ty růže něžné
uprostřed skal!

(Vrhá se na kolena.)

Maria, Maria, v mrtvé zimní době
přece živé květy obětuji tobě!

(Vstává a volá:)

Toť div! Toť div! Zde stal se div!

VÝSTUP 2.

Zahradník, pak otec klíčník.

Klíčník:

Co se vám stalo? Co se divíte?
A proč tak, bratře, křičíte
v tom domě našem mlčelivém?

Zahradník (stoje tak, aby otec růží neviděl:)

Otče, zda viděl jste to kdy,
by rozvil se keř neživý?

Zda viděl jste jej v svěžesti
v tisíce květů rozkvéstí
v okamžik jediný?

Klíčník:

Bratře, já v písmech jsem se dočtl dosti
tomu, co mluvíš, podobného.

Bůh tvoří strom ze zrna hořčičného
a suchý fík zas může přivést do
plodnosti.

Prut Aronův

omládl též na důkaz jeho smluv.

A pustá poušť že může palmou zkvéstí;
to všechno jsem já v klidu svojí cely
častěji čítal v božských písem zvěsti;
však oči mé to dosud neviděly!

*Zahradník (ustupuje a ukazuje na zázračné
růže:)*

Ať tedy jednou samy vidí!

Klíčník (*spínaje ruce:*)

Dobroto Boží! Jakou vesnu

to milost Boží jako ve snu
vytváří zde před zraky lidí!

Zahradník:

Ach, ani zima nezarazí
té šťávy, která žije v nich;
čas sám svou mocí nepokazí
těch růží z nebe pučících!

Klíčník:

Toť, bratře, cosi tajemného,
toť symbol jakés milosti!
Děje se v světě cos velkého
a květy divné skvělosti
nám zvěstují to dostatečně.
(*Ukazuje na kapli, odkud znějí
varhany*).

Nuž, pojďme poklonit se vděčně
před trůnem Boha v Svátosti
a věřme, že v své milosti
on vše nám zjeví dodatečně!

Zahradník (*chce jíti za otcem klíčníkem,
najednou se zastaví:*)

Poslyšte, otče! To musí cos býti!
Jak naši psi dnes štěkají!

Klíčník :

To k západu vždy dělají,
když tmu se blížit cítí.

Zahradník :

Snad je to poutník unavený
(*Poslouchá. . zazní zvonek u brány.*)
Ba právě! Což jste nezaslech
zvonek u brány klášterní?
Nějaký chodec opožděný
zbloudil na cestě večerní
a andělem svým přivedený
o noclech žádá v těchto zdech .
(*Odchází, aby vpustil cizince.*)

Klíčník (*sám*):

A možná jest to anděl sám,
jejž poslal k našim výšinám
sám Bůh, by po těch květů zvěsti
nám přines jeho lásky štěstí .
Ať jsi ty kdokoli na našem prahu,
ať Boží posel v letu svém hbitém,
ať člověk, který těžkou má dráhu,
ty jistě přicházíš s nebeských svahů
povědět nám zde k našemu blahu

o lásky tajemství, v těch růžích
skrytém!
(*Spíná ruce k modlitbě.*)

VÝSTUP 3.

Klíčník, zahradník, jenž odejde, jakmile
uvede mladíka.

Mladík:

Útulek, otče, laskavě dejte
poutníku mdlému za vaší branou,
pobytu s bratry na hoře přejte,
kde velké větry milosti vanou.

Klíčník:

Ó synu, vítán jste s upřímností.
Hle, vrchů stíny dole se dlouží
a noc již kvapí. Neznámí hosti
zde vždycky najdou, počem kdy touží,
prostřený stůl i oheň milý
a lůžko, plné snů blaženosti,
též chrám, vždy plný Boží síly.

Mladík:

Ať Pán vás poctí za to dobrodiní!

Klíčník :

Ať žehná nám ! Tož ave ! Vejděte !
Po vůli své zas dále můžete,
až červánek se zardí nebes síní.

Mladík :

To pohostinství, jež má duše míní,
má delší být, než myslíte.

Ó ano, otče, v tiši té
noc dlouhou strávit duch si žádá.

Ale ta noc, jež na mne padá
a houstne stále před očima mýma,
ta noc mě divným strachem jímá :
dlouhá to noc, po níž chci
dosáhnout

těž světla doby ještě trvalejší,
v níž nevrátí se stíny zdejší :
toť celá noc mé zemské pouti.

Klíčník :

Chápu. To světlo plápolá
zde na výši.

Mladík :

Já viděl jsem je až zdola,
a proto cestou nejbližší

jsem spěchal vzhůru sem, bych mohl
vzíti
tu lampu, která moudrým pannám
svítí.

Klíčník :

Bůh řídil, synu, vaše snahy.
Však živiti ten plamen blahý
ve věrné mysli pokorné, -
víte, co práce úmorné
a nekonečných třeba namáhání?
Té lampě světlo Bůh jen může dáti.
Však olej, kterým třeba dolévati,
ten lisuje se z nespočetných prací,
z trápení, jež se denně vrací,
ze zapomnění, z odříkání.
A není-li jich, marné ždání!
Když není lásky bdělé, víry spasné,
pak božské lampy světlo shasne
v jediný mih
jak lampa panen nemoudrých.

Mladík :

Však ten, jenž v srdci touhu nítí
po onom světle blaženém,

ten zjeví též, jak vytěžiti
ten živý olej v srdci mém.

Klíčník :

Nuž dobře, synu, já již jdu
pro otce převora, neb z ruky jeho
jen možno přijmout lampu tu
i džbán oleje nespalného.

*(Chce odejít, ale zastaví se před růžo-
vým keřem a ukazuje naň:)*

Však ještě něco. Hle, ten div!

Vánoční růže v boku skal!

Jen náhlý vánek z nebes niv
ten zázrak právě vykonal.

(Odchází.)

VÝSTUP 4.

Mladík sám.

Mladík :

Jaká to síla tajemná
ovívá místo vyvýšené,
kam přes lesy a skály žene

mě Boží ruka velebná!
S mladickou chutí přicházím,
a hle, keř růží nacházím,
vyrostlý Božím divem!
Jsem ještě v těle živém?
Co osudem as bude mým?
Vím, že jsem nikdy nepřišel
sem do těch skalin holých čel;
čím to, že na dům cizí zřím,
jako by dávno znám mi byl?
Sem nikdy jsem já nev kročil,
a teď jsem zde jak starý známý
a vše ožívá vzpomínkami
Poznávám klášter, poznávám chrám...
Jaký to div! Já vzpomínám
na zahradu pod zvonící,
na bílou, tichou světnici,
jak bych byl večer klečel tam
Hle, touto brankou přijde k nám
velebný otec; ale který?
Má pohled vlídný, hábit šerý,
pod nímž se ruce skládají,
mu bílé vousy splývají -

Ó, nikdy nebýval tak bílý -
Nikdy? Čím to? - On řekne:

„Synu milý,
já novicem bych chtěl vás mít
hned třeba v této hodině,
však nemožno vás připustit,
neznáte-li se v latině.“

Tu cizí tváře - známé očím mým!
Mně nová místa, ale dobře známá!
Snad anděl dal mi zrak, či Boží moc
to sama?

Já vidím zas, já chci, já přicházím,
má vzpomínka se divem vrací v ony
světy
jak těchto růží květy!

VÝSTUP 5.

Mladík. Otec převor.

*(Otec převor napřed chvíli stane před
zázračnými růžemi, sklání se tiše s ru-
kama sepjatýma.)*

Mladík (*pokleká před převorem*):

Můj otče, kleče zdravím vás!

Převor:

Můj synu milý, vstaňte zas!

Bůh mnou vás vítá v tomto místě.

Mladík:

Ó, díky vám!

Převor:

Však cesty byly zlé

a vy jste znaven jistě.

Mladík:

Ó, nohy nebolí, když srdce veselé!

Já u svatého Petra na zurčící vodě

jsem spal té noci na hospodě,

kde, čet jsem na štítě, prý snídal velký

Napoleon.

Převor:

A šenkýř, starý Simeon,

jenž hostil vás v své světnici,

než podal mísu kouřící,

vás do lenošky posadil

a s pýchou jistě prozradil,

že sedíte, kde seděl Bonapart,

než dal se cestou přes Bernard.

Toť starce toho potěcha,
ten zvyk již vzít si nenechá.

Mladík :

Stín císařův bděl nad mou hlavou spící.

Převor :

Ovšem, tak jako bděl i nad tisíci
osmdesáti, když v jejich čele
tudy tou cestou bral se směle
do našich výšin. Ano s těchto štítů
na kořist svou se vrh jak orel, když
z blankytu
v ráz křídly svými hrdě zamává.

Však orel kles - a Pán Bůh zůstává.

Mladík :

A za tím Bohem sem já na cestu se dal.

Převor :

A on vás čeká již. Jen pojďte dál!

Mladík :

Mám dvacet let a mysl má je čistá.
Od malička jsem toužil dozajista
se dostat jednou v tato místa
a přijmout šat svatého Augustina,

bých srdce v Bohu zakotvil a plame-
nem se stal ~

a potom jednou v dálná místa jiná,
snad do afrických misií se dal.

Můj otec, matka, v kraji dálném dosti
selští to lidé, pobožní a prostí,
chválili Boha za mé povolání
a na cestu mi dali požehnání.

A tak jsem zde, byv k odhodlání
přiveden věcí přetajemnou,
jež nedávno se stala se mnou.

Převor:

Všude, můj synu, kam nás Pán Bůh
vede,
nit jeho divů v osud náš se přede.
Jen mluvte!

Mladík:

Já na modlitbách kdys v koutečku
skrytém
jsem v starém našem kostelíku dělal.
Byl tichý večer, kostel osaměl
a obraz Panny tonul v stínu neurčitém.
Já prosil jsem, by hodnými se staly

mé ruce, aby lidem podávaly
chléb andělský.

Najednou nadzemský
svit oblil mě a já jsem zřel
s velkýma zářnýma očima dítě se blížit,
chodníček pod ní k zemi se nížit,
jak by jí světlo pod nohy střel.

Jeptišky závoj bílý zahaloval
přečisté tváře ovál
a v karmelitky šatě svěceném se chvěla
s nebeským úsměvem blíž
a svatý kříž
v náručí měla,
když šeptem děla :

„Já prchnout mám již z dolu slzavého;
již svá křídla bílá duše vzpjala,
by opustila žalář těla svého
a do věčných se krajů odebrala.“

Pak řekla mi: „Vzleť také, duše milá,
a uleť aspoň do kláštera skryše.

Ty osamělé výše
ubohá čela lidská líbají
paprskem, jehož dole neznají.

Tam se tvé duši rada nalezne,
jak nalezla se duši otce mého ;
a měl z ní žití plodné, líbezné.
Před marným prchni, hledej
podstatného !

Mé ruce budou dary nebes dštíti
na všechny vás v tom tvrdém vašem žití,
neb v tom chci svoje nebe mítí,
bych směla zemi oblažiti !“

Pak rozplynula se mi zas
s úsměvem v oslnivý jas.

Ó vidění tak blaživé !

A já jsem zřel jen ruce její,
jak samé růže nám házejí,
podobné těmto růžím zde.

Převor :

Já chtěl bych, synu, novicem vás mítí
třebas hned v této hodině ;
však nemožno vás připustiti,
neznáte-li se v latině.

Mladík :

Pak ty dej prázdné duši mé, ať zkvete,
ó karmelitko skromná !

Převor:

Pravidla máme neoblomná.

Mladík:

Já tušil jsem, jak rozhodnete;
i místa tato, jichž jsem neviděl,
i vás, můj otče, v tušení jsem zřel.

Převor:

Bůh sám jen v tyto taje vidí!
Ó, kolik mužů zralých, kolik
mladých lidí
již přišlo sem, zde oddechnout si v tichu
a o přijetí žádat do družiny mnichů,
za dobu let již víc než padesáti,
co směl jsem v čele toho domu státí! -
Však slyšte jen! Já ještě vzpomínám
na prvního z nich. Ba, jak ten čas letí!
Tvář jeho klidnou zřím, ba za to mám,
že byl to rok osmnáctistý čtyřicátý
třetí

Ještě mi v uších jeho přízvuk zní,
a hlas měl vašemu tak příbuzný!
Však žel, on latiny též znalý nebyl,
a odešel - a již se neobjevil.

Mladík :

Ach, chápu již, kde pramení
mé vzpomínky, má tušení!
Ten poutník, jenž se nevrátil,
mé duše rodným bratrem byl.
To byl ten muž, jenž otcem měl se stát
té sestřičky, z jichž rukou tenkrát

z večera

na duši mou se spustil vodopád
růží a tuch vašeho kláštera!
Nuž, já se vrátím! Přijdou jiní ještě,
hle, duše čisté, vyvolené tlukou,
hodné svět zachránit a hodné růží deště,
jenž prší z malé karmelitky rukou!

*(Zvoní Anděl Páně; stmívá se. Mnichové po
dvou vycházejí z kostela a klekají před zázrač-
ným keřem růžovým. Zbožná hudba zní tichem
a růžové lístky začínají pršet se všech stran.)*

Již vztažena jest její dlaň,
až světu žasem dech se úží,
když přehršlemi padá naň
dešť blahý samých svěžích růží.

(Opona.)

OBRAZ II

V Buissonnets - 29. května 1887.

Hudba při zdvínání opony. Zahrada v Buissonnets. V popředí u zahradního stolu třetí a čtvrtá sestra Tereziina, obě s ženskou ruční prací.

VÝSTUP 1.

III. sestra, IV sestra.

III. sestra :

Co pokrývka tvá, sestro přemilá?

IV sestra :

Je takřka hotova, a já bych chtěla
ji na Karmel dát zítra do kostela.

III. sestra :

A já jsem mešní roucho slíbila
na svatodušní svátky, ale nevím ;
já ze své lhůty asi hodně slevím !

IV sestra :

Je vyšívání zdlouhavé?

III. sestra :

Tak nejde jako krajky tvé !

IV sestra :

Tvé prsty přec jsou hbity tak !

III. sestra :

Však čas je hbitější, jak pták !

IV sestra :

Schází ti mnoho ?

III. sestra :

Ještě růže celá !

IV. sestra :

Snad směla bys, když dílo tvé tak
chvátá,

dnes vyšít kus, než večer uplyne ;
pod prsty tvými z hedvábí a zlata
se růže brzo rozvine.

III. sestra :

Ale kdo bude otci předčítati ?

IV sestra :

Ach, o to jistě nemusíš se báti !
Jestliže věc jen dobré vůle žádá,
tak tě zastoupím mileráda.

III. sestra :

Díky ! A otec bude velmi
spokojen !

IV sestra (*skepticky*):

Ach, ovšem

III. sestra (*vážně*):

Náš milý otec je tak zarmoucen!

IV sestra:

Spíš unaven

III. sestra:

Obojí to je pravda as.

A jak se změnil za ten čas!

Jak by jej tížil stáří věk

Onehdy - víš - náš andílek

Terezka ručky sepjala

a nevinně se tázala

na matku, kterou sotva poznala;

tu sklonil čelo umdlené,

tvář vtlačil v ruce složené

a chvíli nebyl schopen ani slova.

A když pak zdvihl hlavu znova,

měl rysy tváře zmučené.

IV sestra:

Minulost byla hořká dost

Netíží víc jej budoucnost?

Což nevidíš mu na očích,

že ke klášteru hledí karmelitek
od té, co nejstarší dvě z jeho dítek
tam odešly o vánocích?
A bolest jeho mírní jenom víra,
však hlasu krve přece neohluší.
Ó srdce otcovské! Snad přece jenom
tuší,

že mezera se nová otevírá.
Vždyť sestry, které odešly tam včera,
toť první kroužky řetězu, jenž také
jiné -

jednu po druhé - táhne do kláštera.
Vid', sestro, což pak neslyšíš?

III. sestra :

Mne aspoň táhne stále blíž
hlas Boží za sebou. Však tajemství
mé znáš :

Chci k visitandkám jít.

IV sestra :

A mého srdce cíl ti také není skryt :
Mne tichounce zas volá Karmel náš.

III. sestra :

Pak otci Bůh na jeho šediny

ponechá úsměv štěstí jediný,
Terezku.

IV sestra :

Kdo ví?

III. sestra :

Snad nemyslíš?

To dítě ještě - živý smích,
s plavými vlasy v pletencích,
se srdcem něžným - samý cit,
chce s námi otce opustit?

IV sestra :

Na čele však ta zadumání clona .

III. sestra :

Řekla ti něco?

IV sestra :

Jednou

III. sestra :

Pst! Tu ona!

VÝSTUP 2.

Tytěž, Terezie.

Terezie (*přiběhne s plným náručím květin*):

Dobrý večer! Hle, těch květin!

IV sestra :

V skutku, plné náručí!

To pokvete zas u nás všechno a se

rozpučí

a vonět bude celý byt!

Terezie (*s dětinnou radostí*):

Mám ze všech: lilie a mečíky,

i vonný hrachor, hvozdíky

III. sestra :

To budou krásné kytice!

Terezie (*skládajíc květiny na stůl*):

A růže! Ty ctím nejvíce.

Ach, zapomněla bych

svých sedmikrásek maličkých,

jejichžto bílý krejzlík zoubkovaný

srdečko zlaté objímá,

a každá z nich chce na vše strany

dát všechnu krásu, co jí má.

IV sestra (*líbajíc Terezku*):

Ty sama jsi náš kvítek nejkrásnější.

Terezie (*dojata*):

Ó sestřičko, to vše jest obraz vnější;
i duše v nás jsou jako květiny;
svou každá vůni má, i barev odstíny,
od nejprostší do nejjemnější,
všecky jsou odlesk Boží jediný,
kolik jich kvete v každé době.

IV sestra :

A Bůh z nich nejkrásnější utrhne
vždy sobě.

Terezie :

Ó, jak bych chtěla krásnou být!

III. sestra :

Nu, mlč, Terezko! Pán si spěchá vzít
až takové, které již otevřely
lásce a pravdě jeho kalich celý,
které jsou růže zcela rozvité.

Ty poupátko jsi ještě ukryté.

Terezie (*prostě*):

Však v rukou Božích, bude-li tak chtít,
z poupátka může růže být.

IV sestra :

Ó ano, květinko ! Však ruka trhající
dá keři ránu, která jistě bolí.

Terezie :

Však právě ruka Boží takto volí.
Jest šetrná a setře slzy s lící,
jež vyrazí jak míza tryskající.

IV sestra :

Kde je dnes otec ?

Terezie :

Hned tu bude.
U vody used, hledě na udici
ulovit rybku v řeky hlubinách;
a já jsem zatím sháněla se všude
v zahradě po těch milých květinách,
když podvečer pak přítulnými stíny
od západu se kladl do krajiny,
tu k domovu jsme také pospíchali
a tatínek mi u kostela praví,
bych napřed šla, byste se nestaraly,
že v lékárně se jenom cestou staví.
Ach, tatínek je churav, chce to třeba
skrýti.

Kéž Bůh mu vrátí zase lepší
zdraví!

III. sestra (*sklánějíc hlavu, tiše*):

On trpěl vždycky, po celé své žití.

VÝSTUP 3.

Tytěž, otec.

Otec :

Dobrý večer, děti! U nás spěch je
stálý,

a vaše jehla nikdy nezahálí.

Však slunko je již za horami skryté,
a vy si jenom oči pokazíte.

(*Líbá sestry, pak i Terezii*):

Pojď také, abys nežárlila!

Terezie :

Tatínku milý!

III. sestra (*za sebe i za IV sestru*):

Dovolíš abych šila
dnes při lampě?

Otec (*zdvíhaje prst*):

Co co!

III. sestra :

M.y slíbily
na zítřek dodati své dílo.

IV sestra :

A také bychom rády nebyly,
kdyby to mělo být jen ledabylo.
Já ostatně jsem takřka hotova,
a dovolíš-li, milý tati,
budu dnes večer za ni předčítati.

Otec :

Vám poděkovat bych měl, milé
děti, vím!

Vy paprskem jste starým očím mým,
vy všechny tři a také sestry vaše,
ty, které z vroucí lásky vzal
mi nebes Král.

Však prosím-li, by z žití žalného
den nějaký mi ještě dalo dobré nebe,
tož proto jen, že vidím vás kol sebe
a vaší lásky požívám jak chleba
dobrého.

(Tiskne je k sobě všechny na okamžik. Pak):

Nu, jděte, děti milené,

je čas, ať stůl se připraví.
Jak dobrý chléb na stáří mé
mi dal můj Pán Bůh laskavý!

VÝSTUP 4.

Otec sám.

Otec :

Ach, kéž by raděj ani neuhádlý,
co na mém žití stále hlodá skrytě,
že mezi jejich úsměvy jsem list jen
zvadlý,
jejž může Pán Bůh svanout okamžitě!
Jed hlodá zvolna na všech kořenech!
Přece však
bych rád byl tak,
kdybych, než dojde poslední mi dech,
zajistit mohl štěstí všech.
Terezka zvlášť mě plní starostí.
Za její tváří, plnou sladkosti,
dlí duše jemná, citlivá a vřelá;
a od své nemoci je zadumaná celá.

Je křehká jako choulostivý kvítek.
Můj Bože milý, jak jsi vyprázdnil
ten dům, jenž tobě vždýcky věrný byl!
Tys matku vzal, pak jedno po druhém
z mých dítek,
jež v lidské sny mi pěly píseň nejsladší:
Ó, neber mi aspoň mou nejmladší!
Já sobcem věru nechci být,
však zdá se mi, že staré srdce mládne
a slunka svit do smutné duše padne,
když cítím ji tu blízko sebe žít.
Ó, nech mi její přítomnost zde šťastnou
do chvíle té, kdy s žitím tužby hasnou.
A pak, když chtěl bys ještě více dáti,
až ze mne zbude vzpomínky jen stín,
pak z lásky tvé by snad se mohlo
státí,
že do našeho domu vkročí ženich - syn
a jí svou ruku věrnou podá něžně
a k oltáři pak povede si bílou nevěstu:
pak hojně kvítí dej jí, Pane, na cestu!
(*Slyšet tichou hudbu jako vzdálený ozvuk
svatebního pochodu.*)

VÝSTUP 5.

Otec, Terezie, jež se tiše vrací.

Otec (*se skloněnou hlavou a s přivřenýma očima naslouchá hudbě svých snů, pak zdvíhá hlavu a spatří Terezii v slzách*):

Terezko! Slzy v očích tvých?

Co stalo se ti, královno má malá?

Jaká to hořkost nenadálá

zalila oči, v kterých teď byl smích?

Terezie (*padajíc otci do náručí*):

Ó otče, něco na srdci mě tíží

a já bych se ti ráda svěřila.

Otec (*udiven*):

Což nevlídně snad tatínek kdy shlíží

a nerad slyší, ty má přemilá,

že je tak těžko k němu přijíti?

Terezie:

Dávno jsem chtěla s tebou mluvit!

Otec (*posazuje dceru vedle sebe na lavici*):

Tvá dnešní věc je těžká asi,

že ani mluvit netroufáš si!

Jen mluv, ať uleví si dušička :
což nejsi Terezka má maličká ?

Terezie (*vinouc se k otci*):

Tož dovol mi se k tobě přivinout,
ať kučery mé dotknou se tvých skrání,
na rameni tvém, které mne vždy
chrání,

dceřině hlavě dovol spočinout
tak jako tehdy, když jsem za mala
miláčkem otce bývala.

Otec :

Však jsi jím vždy, mé potěšení,
vždyť ani patnáct let ti ještě není!

Terezie :

Ach, o tom raděj pomlčet!
V tom právě žal můj skryt!

Otec (*v úžasu*):

Jak to ? Tvých patnáct mladých let
mně právě líbí se a hodí!

Terezie :

A ta snad právě štěstí mému škodí .

Otec :

Toť nechápu ! To musíš vysvětlit !

Terezie :

Velmi tě, otče, bolelo,
když sestra nejstarší šla na Karmel?

Otec :

Mé oko ovšem slzelo,
však radostí, která je z nebe.

Terezie :

A když pak druhá závoj vzala?

Otec :

Tu na čele mém hvězda vzplála,
a ta je také z nebe.

Terezie (*šťastna*):

Ach! (*V ážně*): Já chci také na Karmel!

Otec (*překvapen*):

Terezko! (*Do jat, tiše*): Ty také?

Vy odejdete tedy všechny!

(*V zlyká a nemůže dál mluvit*).

Terezie (*rychle, jako by mu nechtěla dopřát
času k úvaze*):

Mne Ježíš volal vždy, již u věk
dětský,
a já jej poslouchám. Však nikdy jeho
hlas

tak důtklivě jsem neslyšela
jak v onen čas,
kdy starší sestru oděnu jsem zřela
v ten hnědý hábit, bosu; pod závojem
temným
zrak její planul světlem přetajemným.
My tehdy tolik jsme si říci měly,
však duch náš byl tak mocně jat,
že jenom usmát jsme se směly
a zaplakat.

Ó, neplač, otče, raději se usměj hbitě
na novou karmelitku, na své dítě!

Otec (*vybere sedmikrásku z květin přinesených Terezkou, utrhne a podává jí květ*):

Zde vezmi, dítě, květ svůj měj!

Terezie (*bere květ a padá otci kolem krku*):

Ó chápu, otče! Ze srdce trháš jej.

Ubohý otče!

Otec (*vzchopuje se*):

Marně brání tělo.

Já neučiním nic, co rozrušit by mělo
v tvé duši onen svatostan,

kde skrývá se a volá Pán.
Já neshasím tě, milý ohníčku!
Však nesnadný je přístup do Karmelu
bran,
a nemysli, že hned jsou dokořán!
Tož zatím ještě u mne doma prodli
a zkoušej se a modli!

Terezie :

Což je kdy příliš záhy milovati,
když Bohu samému jen chceme srdce
dátí?

Otec :

Poslechni, dítě : Já je také znám,
ty vzlety duše k výšinám,
jež mohou však i někdy pohasnout
a prázdný zůstane pak v duši kout.
(*A když Terezie chce mluvit, pokračuje*):
Poslouchej : bylo mi skoro dvacet let,
když z Alençonu vykročil jsem v svět,
a oči, plné nebeského lesku,
k osamělým horám hledaly si stezku.
Přišel jsem pozdě zvečera
ke bráně toho kláštera,

jenž na Bernardě Velkém leží skryt.
Tam chtěl jsem život zakotvit
a byl jsem přijat od převora;
však žel, neznaje latiny,
musil jsem zas se rozloučit.
Smutně jsem scházel s výšiny,
do nížin světa vracel jsem se shora,
však od té doby touha v duši stená
neukojená!

Terezie:

Ó otče, ty jsi přece štěstí marné
ve světě nehledal a nic jsi neztratil:
což nedala ti matka dítky zdárné,
bys je zas Bohu navrátil?

Otec (*dojat vstává jak osvícen myšlenkou, a
dojemná hudba zas začíná a provází
jeho slova*):

Bůh tebou, dítě, promluvil!
Teď je mi konečně to všechno jasné,
můj osud i mé štěstí krásné,
jež Bůh mi schystal za podíl!
Tvá láska, Bože můj, nesmírná,
neobsáhlá

mou duši tehdy mocně táhla,
však bohužel, já nebyl tebou vyvolen.
A nyní, když je blížek již můj den,
hle, drahé děti mé jsi za to označil
tím odříkáním, jehož nehoden já byl!
Tys vybral si je, vyvolil jsi sám
a ruka tvá je vínkem ověňčí.
Nuž ano, Pane, milerád je dám
všecky, všech pět - i tu svou

nejmenší!

Ať láska tvá mi, Pane, odpustí!
Otcovské srdce o potomstvu snilo,
v kterém by dále dýchalo a žilo,
které by krb můj obhájilo,
až duše má jej opustí.
To byl můj sen, to lidský plán můj
zdejší,
však tvůj, ó Pane, plán byl

výtečnější!

Co dal jsi mi, to nyní odníámáš.
Ó vezmi, vezmi, Otče náš!
Se svými sny se srdce rozžehnavá.
Promiň těm slzám starých očí mých!

Mé děti - toť má víra očekává -
ty proto věčné lásce tvé se daly,
by pro nebeský život vychovaly
potomstvo nových dětí tvých!

(Opona.)

O B R A Z I I I .

Na biskupství v Bayeux - 31. října 1887.

Pracovna biskupova, kde sedí biskup s gen.
vikářem u svého psacího stolu. Tři lenošky
u krbu, v němž praská oheň.

V Ý S T U P 1 .

Biskup, generální vikář.

Biskup:

Jak zpráva zní?

Gen. vikář (*béře papír*):

Zde, Vaše Milosti.

(*Čte:*)

Pouť vyjede z Bayeux 4. listopadu,
z Paříže 7. listopadu. Jedese na Milán,
Padovu, Bolognu, Loreto do Říma.
V každém z těchto míst zastávka, aby
mohli poutníci vykonati pobožnost.
Audience u svatého Otce bude 20.
listopadu. Toho dne budou poutníci
nejprve přítomni mši svaté, sloužené

Nejvyšším knězem, a po ní je gen.
vikář představí Jeho Svatosti.

Biskup:

Tak je to dobře. Žádná změna!

(Dívá se na hodinky:)

Hle, návštěv doba stanovená!

(Prohlíží poznámkový blok:)

Na dnešek, tuším, hlášena
rodina pana Martina.*)

Gen. vikář *(vstává)*:

Ano, tak v své laskavosti
jste určil sám. Váš sluha pozorný
teď právě na schodech mi hlásí,
že uvedl dva lidi sem do hovorny.
To již jsou oni asi.

Biskup:

Ano, toť otec s dcerou jest.

(Po chvilce:)

Co myslíte o celé věci?

Gen. vikář :

Vaše Milosti,
víc dobrého než zlého. Všecka čest

*) Čti Martena.

křesťanu otci, který v zbožnosti,
co nejdražšího má, to Bohu zasvětil,
své dítky. - Dvě již Pánu dal
a hle, teď k třetí oběti
se odhodlal,
a s dary svými sotva hotov jest!
Kdo může vniknout v taje Božích cest?
Však dívka jest až příliš mladá,
představený ji zamítá -
a proto věc tak spleťtá
a choulostivá sobě žádá,
abychom chut jí nebrali,
a přec ji čekat nechali.

Biskup:

Míníte?

Gen. vikář:

Lidská opatrnost velí
s Božími plány v jedno stát,
však aby nám též objasněly,
k tomu jim času ponechat.

Biskup:

Ba, pravdu máte. Podle vás
je tedy nejlíp získat čas.

Gen. vikář:

Ba jistě. My bran nezavřeme
dítěti, jež má taký chvat,
však s moudrostí a láskou chceme
jen přivřené je ponechat.

Biskup (*se rozhoduje*):

Nuž tedy, ať Bůh vede nás!

(*Gen. vikář jde zavolat oba návštěvníky*)

VÝSTUP 2.

Biskup.

Biskup (*upíraje oči na kříž nad stolem;
s rukama sepjatýma*):

Ó Pane, v čistou zasáhnout mám duši
a vyposlouchat v ní tvůj hlas;
ať ruka má tvůj obraz neporuší,
ba spíše oživí té lampy tvojí jas!

(*Otvírá breviář a začíná se modlit.*)

VÝSTUP 3.

Biskup, gen. vikář, Terezie, její otec.

Otec (*na prahu k Terezii*):

Nu, neplač, Terezko! Což nevidíš,
že cestu svou jsi nastoupila již,
a neviděnou rukou chce tě vésti
tvůj anděl k tvému štěstí?

Terezie (*vzdychajíc*):

Ó, daleko to štěstí tajemné,
a já již v něm bych chtěla být!

Gen. vikář (*k Terezii*):

Aj, v očích vašich diamantů třpyt?

Ať Jeho Milost slz těch

neshlédne!

Terezie (*usmívajíc se v slzách*):

Ó, ať si jenom tekou
třebas celou řekou!

To není od lítosti!

(*Potřásajíc hlavou*):

Však získat nebe slávu předalekou -
za to jich nikdy není dosti!

Otec :

Ted' zanech, dítě, bázlivosti!

(Přistupují k stolu biskupovu.)

Biskup *(zdvíhá oči od breviáře, odkládá jej
a vstává):*

Blíž pojdte tedy, dcero, i vy pane!

Terezie a otec *(poklekají a líbají prsten
biskupův):*

Ó vaše Milosti!

Biskup *(činí palcem křížek na čele Tereziině):*

To čílko ustarané,

já chtěl bych, by se uklidnilo.

*(Kyne, aby vstali a posadili se na
lenoškách u krbu.)*

Terezie *(ke gen. vikáři, jenž jí posunuje
lenošku):*

Za příliš mnoho laskavosti

chci vroucí díky vzdát,

před vámi však a před Milostí

mi bude lépe stát.

Gen. vikář:

Však aťho Milost má to znát,

zda umíte též poslouchat.

(Tereзка ihned sedá do lenošky, v níž takřka mizí. Otec rovněž usedne do lenošky, též biskup; gen. vikář na židli.)

Biskup *(k Terezii laskavě)*:

Tak, milá dcero, všechno vaše chtění
prý v Karmelu jen dojde vyplnění?

Terezie *(bázně se obrací k otci)*:

Tatínku, pověz.

Biskup *(přerušuje ji laskavě)*:

Ne tak, dítě mé!

Jen mluvte sama, mluvte ze srdce!

V té věci není, věřte mně,
lepšího nad vás přímlovce.

Terezie:

Milosti, dítě nesmí říkat „chci“,
však bude mi snad říci dovoleno,
že chtěla bych.

Biskup:

Toť mile pověděno.

A od kdy že to milý Pán vás zve?

Terezie:

Ó Vaše Milosti, tak strašně
dávno!

Gen. vikář (s úsměvem):

Aj, hle!

Snad není to již víc než patnáct
let?

Terezie:

To ovšem ne, toť zcela správně,
však vzpomínám, že ve věku tří let
Bůh na mne obrátil svůj milostivý
hled.

Biskup:

Jak mohla jste to vidět, taká
malinká?

Terezie:

Milosti, otažte se plamínka,
rostliny, která po slunci se pne,
jak uzří jeho oko zářivé.
Trpělivě hledá, tápá a se popíná
a stoupá k teplu, stoupá k jasu
a tam rozvíjí teprv svoji krásu.
Já jsem ta drobná květina.

Biskup:

Však květ ten bílý, když se rozvíjí,
svěží a štíhlý, zdoba našich prahů,

snad od půdy se trhá, od níž má svou
vláhu,
a od zdi staré, kterou ovíjí?

Terezie:

Květ zdobí zem i zeď, svou záštitu.
Já nad sebou však Boha od malička
cítím,
jen směrem k slunci mohu rozpučet
se kvítím -
ó nechte plamínek, ať roste k blankytu!

Biskup:

Jste ještě děvčátko
a štěstí neznáte, které snad opouštíte,
které snad jednou, snad již za krátko,
pro půvab váš, pro srdce vaše skryté
chtěl rád by někdo k nohám vašim
snést,
ni to, jež sama byste mohla vnést
do svatyně své rodiny.
Kdo ví, zda pak, předčasně zahozené,
by nepřišly ty vidiny
a duše vaší jimi ohlušené
klid strhly do své temné hlubiny?

Terezie :

Což zmizí potom jako dým
tvář božské Lásky svatá,
že duše, jednou vzňatá,
by přednost dáti mohla věcem
nicotným ?

Biskup :

Vy, milé dítě, nemůžete znát
těch cest, jimiž se božská Láska musí
brát,
těch ran, jichž terčem ve své stinné
skrejši
jest přecho i srdce nejvěrnější,
jak puká a jak stená,
jak rána rozevřená
vše čerstvou krví denně promáčí,
a božské oko, samo neviděné,
zří na to srdce bolem popleněné,
jak hyne v šípů chomáči !

Terezie :

Ó mučednictví slavné, jež kdo sotva
tuší !
Již napřed jemu dávám tělo své i duši !

Biskup :

Bylina drsná je to sebeoddání.

Květ s počátku tak sladce zavání,
však plod je pozdní.

Terezie :

Blah, kdo vytrvá!

Biskup :

Je klášter někdy Horou Oslavení,
však Kalvarie v něm ~ ta vždycky
potrvá.

Terezie :

Z té božské lásky, které chci se nasytit,
zde na zemi bych aspoň trní chtěla,
vždyť věčnost celou budu k tomu mít,
bych růží vůni potom dýchat směla.

Biskup :

Však rcete přec, proč touhou tolik
vroucí
pod černý závoj chcete skrýt své čelo
skvoucí?

Terezie :

I nejskromnější, nejosamělejší duše
mezi všemi

má poslání na této zemi.

Mým posláním jest, abych v přísném
klášteře
s rukama sepjatýma, s očima sklope-
nýma,
bez umdlení a v stejné vzdychky důvěře
u nohou Mistrových svůj život
prožila,
bych za kněze se modlila.

Biskup (*dojat*):

Mé dítě, víra vaše svatá tak,
a já jí žehnám. Přece však
jste ještě útlá, ještě malá;
já radím vám, abyste posečkala.
(*K otci Tereziinu:*)

Vy nemyslíte, pane, naopak?

Otec :

Milosti, Bůh mi velkou milost dal,
že kvítky dva pro sad svůj ode mne
si vzal;

a ze tří dětí, které zůstávají,
již na dvě jeho oči upřeny se zdají
a jeho ruka kyne zdvižena,

a jejich duše za sestrami prahne.
Já doufal jsem na stará kolena,
že aspoň nejmladší mi na potěchu
zbude,
však hle, i ji Pán k sobě táhne!
A tedy já
zůstanu sám v své domácnosti chudé.
A vítězného zřím jen Pána přicházeti,
jak dům mi otvírá - a když se ubírá,
jdou s ním mé všechny děti! -
Všecky mé děti! Srdce zkoušku
podstupuje,
však vím, že Pán mě takto korunuje,
a jediné, v čem je můj žal,
že nemám víc jich, abych mu je dal!

Biskup :

Smýšlení vaše obdivu je hodné!

Otec :

Ne, Milosti, jsem muž jen věřící.

Biskup :

Ta víra vaše nemá sobě rovné.

Nejdražší poklad, který má,
nám vaše srdce odevzdává,

a přec ta ruka, která dává,
se chvěje míň, než která přijímá!

Otec :

Ó, dítě milované dáti
víc můj by váhal duch,
kdyby to nechtěl po mně Bůh!
Však nemám práva litovati,
když vidím dítě své tak zvolené.
Já nepravím to z pýchy. Ale zrozené
nebylo pro svět ten. Jak mu je nechat
mám
a proč je zdržovat a co zde na něm
chtít?

Vznět božský unáší ji. Její vlast je tam.
Toť anděl jest, jejž nutno propustit.

Biskup (*k Terezii*):

Já myslel jsem, že těžko dá se najít
obhájce nad vás samu ohnivější.
Však mýlil jsem se. Ještě výmluvnější
jest otec váš, jenž dovede vás hájit.

Terezie (*v rozpacích*):

Ze srdce jdou ta slova vroucí,
ač chvály té se musím vzdát.

Žel, nejsem já ten anděl skvoucí,
však chtěla bych kdys jím se stát.

Biskup :

A byste jistě jím se stala,
na dobrou cestu jste se dala.

Otec :

Bude-li Vaše Milost chtít,
mé dítě smí tou cestou jít.

Biskup :

To jistě chci, však úřad můj mi velí,
abychom moudře poshověli.

Otec :

Ó, promiňte, že naléhám.
Já dítě své tak dobře znám,
a vidím smutek ten, pláč slyším vtají
u dveří, jež se neotvírají.
Je myslím čas, by Pán si vzal
duši, jež touží po výšinách jeho,
vždyť ji tu hubí hluboký žal
u brány ráje nepřístupného.

Biskup :

Ale vždyť ráj ten vytoužený
otevřen bude, zítra snad,

jakmile přemůžem překážek řad,
které jsou v cestu položeny.

Terezie (*živě a prostě*):

Ach, zítra, Vaše Milosti! Proč ne
již tuto chvíli?

Gen. vikář (*k Terezii*):

Musíte to již statečně nésti;
zkouška je sladká, ba také sílí,
v ní zraje vaše budoucí štěstí.

Terezie (*znaveně a skoro poklesle ke gen.
vikáři*):

Myslíte?

Otec:

Milosti, vím, že Vaše slova laskavá
jsou taková, jak Bůh je podává.

Však račte ještě slovo vyslechnout:

My připojit se chceme k lidu věřícímu,
jenž jako hejno vlaštovek se na
dalekou pout

vypraví k městu Římu;

a nedostane-li se žadatelce malé

v tom mučedníků městě splnění

té tužby její, vřelé tak a stále,

tu, Milosti, mám tušení,
že o tu milost, touhu srdce svého,
poprosí tam svatého Otce samotného.

Biskup (*trochu chladně k Terezii*):

Ten nemůže než vám jen požehnati.
Však jak si při tom vésti budete,
bázlivé dítě, to mi řekněte,
zda rozpaky vás nezachvátí?

Terezie (*rozhodně*):

Můj anděl laskavý mi nedá v zmatek
upadnouti.

Biskup (*trochu ironicky*):

Nu ovšem, anděl s křídly sám,
co nutného, tam poví vám.

(*Vstává a ostatní s ním. S vlídnou
blahosklonností*):

Putujte tedy v pokoji s tou poutí.

Otec (*klekaje s dcerou*):

Ze srdce tedy díky činíme
Milosti Vaší a o požehnání
pokorně prosíme.

Biskup (*jím žehná, pak klade Terezii něžně
ruku na hlavu*):

Jak krásné jsou ty zlaté vlasy pod
mou dlaní!

Proč nenecháte splývat proud ten
plavý?

Jsou asi dlouhé, hodně dlouhé!

Otec (*prozrazuje výpočet Tereziin*):

Však svinula je kolem hlavy
teprv dnes ráno, když se oblékala,
vždyť bála se, že by tu stála
jak dítě pouhé.

Biskup (*zas ironicky*):

Nu, to je kousek hezký!

Tu korunu si nechte, sluší vám!

(*Spatří slzy v očích Terezčíných*):

Co to? Já vidím v očích perel lesky!

Gen. vikář (*vyčítavě*):

Vy před Milostí netajíte jich?

Terezie (*nemohouc se zdržet*):

Já mu je podávám.

Biskup (*laskavě ji chláholí*):

A příčinou jich jsem já sám!

Však útěchu vám také dám:

Na druhý týden budu v Lisieux,

tam s představeným o tom promluvíme
a vaše přání znova uvážíme
a uzříme, co možné je,
zda možno pouta přelámati,
jež zdržují vás v cestě.
Odpověď zralou chci pak dáti,
až shledáme se v Městě.

*(Za řeči provází s gen. vikářem Tere-
zií a jejího otce až ke dveřím do zahrady.
Začíná hudba sladká i smutná, zpěv
naděje dosud nevyplněné.)
(Opona.)*

OBRAZ IV

Ve Vatikáně - 20. listopadu 1887.

Hudba. Audienční síň ve Vatikáně v červeném damašku. Je k deváté hodině, po papežově mši sv. ~ Poutníci z diecése bayeuxské vcházejí uctivě pod vedením gen. vikáře, páni v černém úboru s jedné strany, dámy v audienčních závojích s druhé strany. Stavějí se po obou stranách, střed a pozadí zůstávají prázdné. Na podiu s jedním nebo s dvěma stupni tam stojí prosté křeslo. Lehký šum poutníků, kteří čekají na příchod sv. Otce. V popředí Terezie, vážná a bledá, s otcem a se starší sestrou.

VÝSTUP 1.

Gen. vikář, svatý Otec, Terezie, její IV sestra, otec, poutníci, papežský dvůr.

Gen. vikář (*k poutníkům, ale úmyslně hledě na Terezii*):

Úplné ticho buď vám připomněno,
a doufám, že mi bude vyhověno.

Zvlášť není zvykem, nemůže to být,
by netázán chtěl někdo svatého Otce
oslovit!

*V pozadí se otvírají dokořán dveře a
vchází průvod: Švýcaři s halapartnami,
šlechtická garda s šavlemi po boku,
hodnostáři a preláti, kardinálové v pur-
puru a konečně legendární postava v bílé
sutaně a v čepičce, Jeho Svatost Lev
XIII.*

*Všichni poutníci klekají. Papež kráčeje
žehná. Za křeslem a kolem něho se roze-
stavují Švýcaři, gardisté, hodnostáři.
Svatý Otec, podpírán jedním ze šlech-
tických gardistů, vystoupí ke křeslu a
usedne. Gen. vikář předstoupí, kleká
u nohou papežových a líbá střevíc a
prster, papež mu žehná, pak vstává a
staví se po boku papežově. Audience
začíná.*

*Poutníci přistupují po jednom, napřed
mužové, pak ženy, a každý kleká a líbá
střevíc a rybářský prsten na dlouhé,*

*jemné ruce papežově. Vraceje se pak
na své místo, dostává každý od jednoho
člena dvoru pamětní medaili.*

*Otec Tereziin je poslední mezi muži,
za ním hned jeho obě dcery, takže všichni
tři na okamžik jsou pohromadě před
Jeho Svatostí.*

*Gen. vikář (sklání se k sv. Otci, když Te-
reziin otec poklekl u jeho nohou):*

*Přesvatý Otče, buď mi dovoleno
představit muže ctihodného,
otce dvou sester karmelitánek.*

*Svatý Otec (klade ruku na ctihodnou hlavu
klečícího otce):*

*Ať pokoj Krista vítězného
s požehnáním jeho navštíví váš
stánek.*

*(Otec Tereziin vstává a odstupuje, jako
by chtěl odejít, ale na slova gen. vikáře
se zastavuje. Mezitím):*

*IV sestra (dřív ještě, než poklekla, šeptá
Terezii):*

Mluv!

Gen. vikář (*k sv. Otci, když sestra Tereziina
pokleká, ukazuje na obě*):

A zde dvě dcery jeho.

Sv. Otec (*vroucně žehná sestru Tereziinu,
jež mlčky vstávajíc, pohlédne pobádavě
na Terezii*).

Terezie (*chvějíc se políbila střevíc papežův a
pohlíží k němu vzhůru očima plnými slz*):

Přesvatý Otče, s důvěrou všelikou
o milost prosím, o milost velikou!

Gen. vikář (*nemile překvapen, tiše, ale živě*):

Nesmí se mluvit!

Svatý Otec (*na slova dívčina sklání se hned
k ní, takže se jeho tvář jí takřka dotýká,
velmi laskavě*):

Mluvte jen!

Terezie (*nabývajíc důvěry*):

Přesvatý Otče, ve Váš slavný den
ať z ruky Vaší vznešené, již moci

rovno není,

dostane se mi toho dovolení,

bych do Karmelu směla s patnáctým
svým rokem.

Gen. vikář (*obrací se k překvapenému a usmívajícímu se papeži*):

Přesvatý Otče, shovívavým okem
požehnejte to dítě, které - pravda jest -
do Karmelu si hledá cest;
toť přání svaté, věc však snadná není,
a uvažují ještě o ní představení.

Svatý Otec (*sklání se k Terezii*):

Tak tedy, dítě, nutno učiniti,
co jménem mým se od nich rozhodne.

Terezie (*spínajíc ruce na kolenou papežových,
činí poslední pokus, naivně*):

Však budete-li, svatý Otče, chtíti,
pak nikdo nesmí říci „ne“

Svatý Otec (*hledě upřeně Terezii do očí a
zdůrazňuje každou slabiku*):

I hledme, hledme, jak ta duška
plane!

Nu, netrapte se! Slib váš požehnám.
A bude-li Bůh chtíti, vstoupíte vy tam,
neb všechno, co chce Bůh, se stane .

(*Terezie chce ještě mluvit, ale dva šlechtíci gardisté jí kynou, a když to nepo-*

*máhá, berou ji i s gen. vikářem za lokty,
aby vstala. A když i stojíc zůstává ještě
s rukama sepjatýma na kolenou papežo-
vých, tu sv. Otec položí něžně ruku na
hlavu dívčinu a žehná ji ještě jednou,
a když ona pak odchází, dívá se dlouho
za ní. Ostatní poutníci přistupují. Ozve
se tajemný hlas, vynikající nad hudbu,
když Terezie klekala před papeže, ale
nyní se rozlévá tiše a sladce síní.)*

Hlas :

Teď můžeš jít, dítě! Cesta tvá
je ještě dlouhá, trnitá.

Dost ještě překážek a strádání,
dost bolestného čekání!

Dost slz se ještě z očí vylije
v tak mnohou noc tvou bez spánku,
než v záři ranních červánků
se květ tvé touhy rozvíje.

Však běž! Ty Lásku věčnou vyvolila
a věčná Láska je vln mořských síla,
jež konečně hráz prodírá.

Ty neutoneš na ní, duše milá,

ať vlna ta se tedy volně rozbíhá!
Rozestři větrům plachty svoje bílé!
Zrak Otce křesťanů na tobě mile
spočinul a jak hvězda plá!
Nuž kupředu, přes vlny bouřlivé!
Nebeský rybář řekl duši tvé,
že koráb Bohem hnaný přistane!
Ty doplueš. Hle, břehy kynou již,
ty klidný přístav uvidíš,
ten cíl své snahy vítězíci,
tu božskou oasu, kde ve svůj chór
tě andělů kdys přijme sbor
perutí svou jak palmou mávající! - - -
(Opona.)

OBRAZ V

V Karmelu v Lisieux - 10. ledna 1889.

Hudba. Část chodby mino klausuru. Vlevo vchod do kaple, vpravo světnice vrátných. Vzadu těžké zavřené dveře klausurní. Všude, ve vázách, po stěnách v girlandách, ano i po zemi nasypány květiny, zvláště bílé, a dvě sestry vrátné rozhazují ještě květy. - Hlas varhan a ozvěna liturgických zpěvů ze vzdálené kaple. Zimní jitro. Sněží.

VÝSTUP 1.

První sestra vrátná, druhá s. vrátná, biskup, gen. vikář, Terezie, její otec, farář od sv. Jakuba, duchovní správce kláštera, Matka převorka, řeholnice, duchovenstvo.

První vrátná :

Ach, to je kvítí, sestro, to je kvítí!
Po chodbách, v kapli, všude jím jen
svítí
a bělá se a sněží. A ty barvy svěží!

A jaké rajské vůně směs !
Ba, ubohé mé oči neviděly
nikdy tak krásnou obláčku jak dnes.

Druhá vrátná :

Kdybychom jenom spočítati měly
ty kytice, jež přišly odevšad !
Od včerejška jsme věru nestačily
přívalu květin brány otvírat ;
ba zdá se, že i andílkové milí
poslali nám jich z rajských niv !

První vrátná :

Však to by ani nebyl taký div !
Je jich tam as, v té nebes květnici,
již pěstí Pán, v své lásky záblesku,
když poslal nám tamodtud květ tak
zářící,
maličkou sestru Terezku !

Druhá vrátná :

Ó svaté dítě ! Tak si žádala
těch květů ! Zvlášť těch bílých se jí
chtělo !

Bůh vyslyšel ji. Klášter bezmála
je plný jich, jak by jich napršelo,

· po stěnách všech, i zem je posypána,
a vše je bílé, k tomu sněží zrána,
jak bílý koberec by všecko kryl
a v nekonečno mínil prodloužiti
ty lilie a růže a to všecko kvítí,
jímž se dům Boží ozdobil.

První vrátná :

Když do kaple se ubírala
a otec ved ji rukou chvějící,
krásná a šťastná tak se usmívala,
štíhlá jak stvol lilie vonící,
novicka mladá, sama květ;
v nevěsty šatě naposled
ulicí květů tudy šla,
šat sametový zdobila
jí labutěnka, krajek alençonských
řasy,
s grácií něžnou vyšité
v hvězdy a lilie rozvité,
a vlnící se závoj splýval
na zlatých vlasů příval
Vidění víc než zemské krásy
bralo se tudy toho rána -

a za chvíli tu půjde zas
víc ještě zářivá kol nás.

Druhá vrátná :

A navždy za ní zapadne pak
brána.

První vrátná :

Pak odloží šat přebohatý
a vezme hábit hnědavý
a bílý přehoz splývavý.

Druhá vrátná :

A ustřihnou cop její zlatý,
tvář jasnou čepec zahalí
a bosé nohy sandály -
a potom již
v nevěstě spanilého líčka
jen skromnou sestru pozdravíš :
Terezku od Ježíška.

První vrátná :

A tak se bude spalovati celý
za branou zavřen, ve stínu své celý
ten čistý oheň, živý vznět.
Však duše její zůstane v své běli,
bělejší nad ten závoj, šat i květ!

Druhá vrátná :

Mše u konce! Te Deum začíná,
a jeho Milost vyjde brzo z choru
a s ním i kněžstvo v sboru
a potom rodina.

A uvidíme, jak se brána otvírá
a za nevěstou Krista navždy zavírá.

Hlas (*týž jako v Římě, teď z klauzury, nesa
se nad zvuky posvátné hudby*):

Slyš Miláčka hlas v horách našich,
jak tebe volá zvroucněle!

Po stráních běží, po návrších,
podoběn mladé gazele.

Hle, za zdí ukrývá se
a hledí mřížovím,
a jeho ruka prodírá se
zeleným listovím.

Ó pojď, kterás mě zvolila,
vstaň, přítelkyně má!

Již přešel čas, kdys toužila.

Minula dlouhá zima zlá,
přestaly deště truchlivé
a slzy nepadají.

Ukaž své oči zářivé!
Jak snilas v době tesklivé,
teď plno květů v kraji
a zpěvů přišel čas.
Ó slyš, hrdličky hlas,
tajemné její volání
tam v rozsedlině skály -
ó slyš, nebeské pozvání
ti chystá úkryt stálý.
Neváhej déle, přežádoucí,
toužím po tváři, hlasu tvém,
tvůj pohled čistý jest i vroucí
a dech tvůj voní balzámem.
Uleť z těch pustin v rajskou zemi,
již dávám tobě, drahá zajatkyně,
na živých vodách, v palem stíně,
kde pasu stádo mezi liliemi.
*(Obě sestry vrátné poklekly u dveří klau-
sury. Zpěv Te Deum se blíží, přichází
průvod: tři ministranti, dva akolyté, me-
zi nimi se nese kříž, duchovenstvo, mezi
nímž duchovní správce Karmelu, před-
stavený, farář od sv. Jakuba, gen. vikář*

- a konečně biskup v biskupském ornátě.
Za ním Terezie v šatě nevěsty s hořící
svící v ruce, za druhou ruku ji vede otec,
za nimi její dvě sestry. - Před klausurou
stanou, biskup s duchovenstvem vpravo.
Terezie pouští se otcovy ruky a kleká
před biskupem. Zpěv i hudba ustávají.)

Biskup (ke klečící Terezii):

Hle, dítě mé, ta nevýslovná chvíle,
kdy opouštějíc svět a vše, co bylo milé,
chcete ten práh zde překročiti,
jenž rozdělí pak vaše žití!
Je ještě čas, váš duch-li váhá,
zde zůstat stát;
a jestli snad
se lítost v srdci vzmáhá,
můžete zpět se ještě dát -
potom již marnou byla by ta snaha.

Terezie:

Tak jako já i Vaše Milost slyšela
Miláčka hlas mě k štěstí zvát;
já spěšně tak jsem za ním běžela,
že srdce teď jak zralý plod se rozpukává.

A On je zde, za touto zdí
a znamení mi dává.

Mne nechte již, bych jemu k nohám
klesla,
neb cesta má tak dlouhá a tak těžká
byla,

a takové jsem břímě nesla,
že tento krůček poslední
jest nejsladším mi ze všech, jež jsem
učinila!

Biskup (*zdvíhaje ruku*):

Překročte tedy, Terezko, ty prahy!
A na výhni té Lásky nekonečné tam
ať srdce, příliš čisté pro svět, najde
mír svůj drahý:
já žehnám vám!

(*Žehná ji a pokračuje*):

Jděte! Těm, kteří víry nemají,
když mládí luzné vídají
na místech těchto mizeti tak záhy,
stesek srdce ovívá;
my však, kdo pohrdáme marností,
my bez výčitky stíráme své slzy,

vidouce jít vás k věčné radosti!
Snad jednou svět, snad bude to
i brzy,
se rozpomene s námi u těch černých
mřeží
na bílý závoj váš, na vaše mládí svěží
a slavné Te Deum tu s námi zazpívá!
Terezie (*podala svíci jednomu z kněží a
přistupuje k otci*):

Tatíčku, jistě třeba není
vás prositi za odpuštění,
že mám vám s Bohem dáti:
vy sám jste Bohu dar svůj dal,
jakmile Bůh mě zavolal.
Spíš chci vám díky vzdáti,
že zjevil jste mi cestu sem
a byl mi na ní průvodcem.
Teď z očí našich slzy kanou
Nechť tekou jen! Ty nejsou hanou,
to nejsou slzy nechtěné,
toť slzy štěstí blažené!
Těla se loučí v této době,
však duše pojí pouta lásky vřelé;

Bůh každým dechem vede nás blíž
k sobě

a k shledání nám přáno nebe celé.

(Padá před ním na kolena):

Naposled mi ještě požehnejte,
tatíčku!

Otec *(jí žehná):*

Žehnám ti, svému mizícímu sluníčku!
(Zdvíhá ji.)

A nyní vstaň a požehnej
i ty starému otci, jenž se chví
i bolestí i křdostí.

Terezie *(zdvíhající otce, jenž poklekl):*

Bůh požehnání své vám za mne dej
a láskou svojí svrchovanou
vás chraň a víru vaši odměniž!
*(Objímá jej dlouze. Pak se od něho
odtrhuje.)*

Tatíčku, s Bohem!

Otec *(zadržuje pláč):*

Má královno, ty odcházíš!

Terezie *(líbající sestry a ukazující na otce):*

Já poroučím jej vaší lásce tady!

Než za mnou přijdete, jej mějte hodně
rády!

*(Bere zas svíci z ruky knězovy a kráčí
do brány klausury.)*

Konečně kráčím v krásný den,
červánky jeho přede mnou již planou;
nebude nikdy nocí přerušen!

*(Klepe na těžké dveře a ony se otvírají.
Vidět klášterní chodbu, ozdobenou kvě-
tinami, karmelitky ve dvou řadách se
závoji přes obličej spuštěnými a se svi-
cemi v rukou očekávají svou novou
družku. Matka převorka na prahu při-
jímá Terezii. Posvátná hudba zase za-
číná. Za prahem se Terezie obrací a
jako v extasi zdvíhajíc ruku k nebi,
praví hlasem vážným i jásavým):*

Na shledanou!

*(A zůstává v tomto postoji, zatím co
obě křídla dveří se za ní zvolna zavírají.)*

(Opona.)

OBRAZ VI.

Kalvarie. V létě 1897.

Hudba. - Jevišťem je vnitřní nádvoří klášterní, uprostřed něhož stojí sousoší Ukřižování. Teplý letní podvečer. Na stupních této Kalvarie usedly tři sestry Tereziiny, rovněž karmelitky, a hovoří tiše a smutně.

VÝSTUP 1.

Tři sestry Tereziiny.

I. sestra (*bývalá převorka*):

Sestry, když předpis nebrání,
by k společnému setkání
nám chvilka ta zde dána byla, -
než Terezka sem přijde shora,
jak přikázáno od doktora,
by na čerstvém se vzduchu osvěžila, -
nuž mluvíme o tom, co nás všechny
trápí,
však pozor, ať nás v slzách nepřekvapí!

II. sestra :

Však může zde být každým
okamžením,
ubožátko - a slzy ji pak rmoutí.

III. sestra :

Modlitbou vroucí i vším přičiněním
ji nutno smrti vytrhnouti.

II. sestra :

Ach, smrt! Ta našim dveřím vždy je
blíž!

Maminka dávno mrtva již,
pak oba bratří, malé sestry obě,
jež sotva s nebe slétly, v téže době
zas odlétly nám, křídly mávajíce.
Pak tatínek náš starý, opuštěný,
znavený žitím, věrou pevný však tím
více,

poslední opustil ty vetché stěny,
když děti odlétly mu jako vlaštovice..
A teď se zdá, že pohrdajíc zemí,
i sestra naše, princeznička milá,
již také zatoužila
volnými vznést se k nebi perutěmi.

III. sestra :

Tím bude žal náš dokonán.

I. sestra (*zadumaně*):

A Boží lásky důkaz dán!

II. sestra :

Ano, však o to přece snad
modlitby vroucí Boha žádat směji,
by na té zemi smutné ponechat
nám ještě ráčil jasný úsměv její.

I. sestra :

To smíme. Nemůžeme tajemství však
znáti,
jímž plamen lásky Boží vábivý
své vyvolené umí opřádati.
Na Boha nesmíme být žárlivy.
A oči naše hledí do temna.
Bohu snad dobrým, co nám zlým se zdá.

III. sestra :

Ubohá sestra! Slábne pořád víc
a k bolestí svých umírnění
ve svatosti své nepodniká nic.

II. sestra :

Ach, pro ni dobrým jest i utrpení.

I. sestra :

Vešla jsem jednou večer k ní,
a vidouc ji tak zářící,
tázala jsem se, co to jest,
že oči její plny hvězd.
Tu řekla mi: „Dvě malé bolesti.
Nu, bolí dost - však mi je dal
dnes přes noc Bůh můj k radosti,
a proto duch můj pookřál.
Toť paprsek slét do mé malé cesty
a útěchy tam nedovede vnést
nic mi tak
jak bolesti ty maličké.“

II. sestra :

Přece však
Bůh navštívil ji maje plničky,
náručí mučidel, nástrojů smrti,
které jak uzrálý plod ji drtí.

III. sestra :

Zvláště tu zimou trpěla .
Když na posteli tvrdé ležela
a pokrývku jen tenkou kolem sebe
měla,

tu celou noc se zimou chvěla,
a růženec se modlila čas celý,
a hodiny tak dlouhé odbíjely.
Ba zima, zima zlá ji zabíjela!

I. sestra:

Ba, smrt to mohlo míti v zápětí.
A když jsem jí to jednou vytýkala,
tu řekla: „Matko, je tak dobré trpět!“

II. sestra:

A nikdy sobě ani nestýskala!

I. sestra:

A vzpomeňte na loňský čtvrtek
Zelený:
čas pošmurný byl tak a studený
a nemoc po prvé se projevila.
Když musila se večer uložit
a světlo shasila,
tu začalo jí srdce bít
a hlava třesla,
a ona marně snažila se vstát.
Tu na rtech cítila se něco rozplývat
a v horečce to potmě šátkem osušila
a usnula pak z unavení.

Však když se potom probudila,
tu vidí v první záři denní
svůj šátek celý zkrvavený.
Chvěje se napřed, potom však
žasne!

ta krev je pro ni znamení krásné,
že nebude dlouho trvat vyhnanství;
jest to jak šepot, jenž jí dí,
že brzo Ženich přijde pro ni.
A ještě jednou zazněl loni,
hned v noci potom, onen hlas.
S nadšením poslouchala zas,
zatím co krev jí na rtech stála.
Však tajemství své zachovala,
že zvěděly jsme o něm teprv za rok
celý.

III. sestra :

Však něco přec ~ ten kašel zatvrzelý,
s nímž nemohla se skrývat dál,
ten dávno nám již srdce rval.

II. sestra :

Teď v horečce celá
poslední kroky dělá,

ubohé dítě, na pouti zdejší;
však kroky ty se zdají čím dál vítěznější!

I. sestra :

Ach, sotva známe všechno utrpení,
jímž drobné tělo to se stravuje;
však neznáme těch vnitřních bolů
vření,
těch pochybností všech a všeho
rozštěpení
až do hlubiny duše, kterým zraňuje
tu duši Ženich v každém okamžení -
té výhně mystické, v níž vněruje
se srdce Terezčino v lásky zanícení!

II. sestra :

Kdo shasí tedy plamen tento
rozhořelý?
(*Za chvílku.*)

Však dlouho nějak nejde z cely;
mám pro ni, matko, vzhůru jít
a se schodů jí posloužit?

I. sestra (*ukazujíc na Terezii, jež se právě
objevuje na nádvoří*):

Již netřeba, hle, tu již jde!

III. sestra (*hledíc na Terezku*):

Ó, jak je bledá, jak je mdlá!

Toť sotva její podoba!

II. sestra (*vstávajíc*):

I malý kousek chůze té,

jak vidět, působí jí muku.

Již jdu jí podat ruku.

(*Běží pomoci nemocné sestře.*)

Terezie (*kynouc jí zdaleka, aby zůstala*):

Jenom se, prosím, nerušte,

sestřičko milá, k vůli mně.

Můj anděl strážný se mnou jde,

a krok po kroku dojdeme.

VÝSTUP 2.

Tytěž, pak s. Terezie Ježíškova.

I. sestra (*k Terezii, jež se sotva vleče, vedena
druhou sestrou, která přec jí šla naproti
a podala jí rámě*):

Proč pomoc naši odmítáte?

Pak ovšem místo osvěžení

procházka se vám ve strast změní.
Vždyť se jen celá vyčerpáte!

Terezie (*mírně*):

Nemějte, sestry, o mne starosti,
to bylo by mi jenom k lítosti.
Z určení svého konám já tu cestu
za jednoho z našich věrozvěstů.
Tam kdesi v dálce já jej zřím,
jak kráčí houštím trnitým
apoštol, jenom Bohem veden,
a svědkem jest mu Bůh jen jeden;
dech se mu krátí, ruka ochabuje,
však víry horlivost dál

povzbuzuje -

ó nechte mě, ať trpím unavena,
když strastem jeho uleviti mohu,
zde únavu svou obětujíc Bohu!

III. sestra (*zároveň s oběma ostatními pomáhajíc usaditi Terezii do připravené lenošky, vyložené poduškami*):

Jak jste rozpálena!

I. sestra (*s laskavou výčitkou*):

Horkost z ní jen sálá!

Terezie (*bledá - posadivši se, s úsměvem*):
Ó, jaká starost! Zač by stála
karmelitka jsouc rozmazlena!
Promiňte, horečku v oběť jsem dala
za kněze, který v úpalu
na Senegalu nebo v Bengalu
jak paškal plane na oltáři
a světlem svým tam duším září!
Čím horečky tu troška nebo potu
právě?
Malé jen světlo já v ní přidávám.
A když se zimou třesu od paty až
k hlavě,
tu šťastna jsem, že podíl mám
na velkých mrazech, v nichžto beze
sledu
apoštol Eskymáků mizí v kraji ledu.
I k Ježíškovi kdys u chudých jesliček
se tlačil vůl a oslíček,
by teplem svým mu posloužil;
neb každý dělá podle sil.
Já tedy aspoň zimu snáším,
bych přispěla tím bratřím našim

a Jezulátku v údech sluhů jeho
přinesla trochu tepla svého.

I. sestra :

Tot pravý duch a vůně Karmelu!

Terezie :

Zda z nebeského povolání
a podle vlastních srdcí přání
jsme nechtěly být obětí?
V tom trpitelském údělu
je cena naše, smysl žití.
Proč jiného by chtěl nás světu vzíti
dech milosti? Proč v koutek stulený
po městech všech po zemi naší
jak přístav ticha Karmel zavřený
k obloze hrot své věže vznáší
jak hromosvod do oblak vztyčený?
Jen proto, bychom mohly trpěti!
trpět za sebe, za jiné kříž vzíti,
za hříšníky i apoštoly mříti,
trpět jak Ženich náš za všechny

znova

a beze lži tak zúčastniti
se umučení Ježíšova,

té Kalvarie, která trvá v duši
a zachraňuje svět, ač on to sotva
tuší!

I. sestra :

Svět s pohrdáním na nás zírá
a občas štve a vyhání nás luzou
a v nás se srdce svírá
únavou, prací, hrůzou,
když ruka naše tajemně
do urny víry se země
bolesti všechny sbírá.

Terezie :

Svět neví, jak ty ruce mdlé,
k modlitbě stále zdvižené,
od trestu jeho hříšnou hlavu chrání;
on neví, kolik slitování
u Boží lásky zjednaly
mu slzy, jichž on nezná ani,
jež my jsme za něj plakaly!

II. sestra :

Má sestro drahá, pravdu díte.
Jest třeba naší žertvy skryté,
kdo rozumí, vám vděčen jest.

Však proč jen vy - snad odpustíte -
to utrpení chcete sama nést?

III. sestra :

Jsme všechny proto zde - snad nás též
podělíte?

Terezie :

Ó, neděľme se! Vezměm každá celé!
Jak Ježíš na kříži tak budme žízňivý!
ať křížují nás všechny rány smělé,
jež zasazuje život svými kladivy,
hlad, žízeň, horečka i trýzeň
nepokoje,
suchopar srdce, tma a všechny boje!
Jen srdce sem, ať každý hřeb je zryje
a přiková nás k stromu Kalvarie,
a na tom drsném jeho kmeni
budme jak plod, jenž zraje v utrpení;
a utrpení ať nás připoutá
ke Kristu Pánu a s ním umřít dá
šílenstvím lásky jeho!

I. sestra :

Má sestřičko, já řeknu vám,
že tehdy, když jste přišla k nám

mladá a s čelem krásou zářícím,
nad naším domem mlčícím
já červánek jsem vzcházet zřela
a taky jsem si v duši děla,
když pozdravoval nás na zápraží
květ v ruce vaší, na rtech hlas váš
vřelý :

„Ta přináší nám v ticho naší cely
úsměvy, jimiž Bůh nás oblaží;
my uzříme tu květ v té řádu přísnosti
idylu něžné svatosti.“

Jak nemoudré to bylo zdání,
to přiznám nyní bez váhání :
ty růže, které zůstávají,
trnovou korunu jen tají!

Terezie :

Ba, tak si mě Bůh vychoval!

A přece svět, až jednou zví,
jak šťastna jsem tu skonala,
a déšť mých růží uvidí,
který bych ráda sypala
s nebeských niv pak bez ustání -
tu pomyslí si, že mi dal

Bůh samých výsad život sladký,
že vsadil mě jak do zahrádky,
bych ve zpěvu a v usmívání
jak růží keř se rozvíjela ~
a já jsem zatím byla celá
jen keřem utrpení.

II. sestra :

Ubohá Terezko !

Terezie :

Ubohá? Ne, tak tomu není!
Spíš bohatá tak v bolu svém,
v němž s Kristem, s žáky jeho podíl
mám

a na čelo si vínek schystávám.

Ó, mučednictví, sestry mé,
toť bylo mládí mého snem,
mučení dlouhé, neslavné,
jež stravuje a nestráví a začíná vždy
znova

a ve své hrůze chová
spojená muka všechněch mučedníků.
Ať přijdou trýzně v jednom šiku,
ať drtí mě, ať trhají

úd za údem, ať vydají
mě v kořist mukám bez jména :
já přeji si být sedřena
jak svatý Bartoloměj; zdrobena
lvů zuby jako Ignác; vnořena
do vařícího kotlu jako svatý Jan,
já s Anežkou a s Cecilií
bych dáti chtěla šíji
pod sekeru, když žádal by to Pán;
s Johanou z Arku vstoupiti bych chtěla
na hranici, tam čistá stát,
v objetí ohně pustit duši z těla
a jenom jméno Ježíš zašeptat.

I. sestra :

A všechny tyto muky nesčíslné,
po nichž se nesou vaše touhy,
zda nesnášíte je již po čas dlouhý,
když v den i noc v horečce boluplné
se bytost vaše taví jak vosk pouhý?

III. sestra :

Teď máte asi velké bolesti?

Terezie :

Ano, mé tělo hyne jako suchá tráva,

však hledím na to bez vší hořkosti.
Keř, který hoří, v záři dokonává!

II. sestra :

Však povězte nám, jak to děláte,
že pro sebe jen potěšení
z bolesti každé získáte?
Keř trnitý přec v růže se vám mění.

Terezie :

Tolik jsem trpěla a tolik trpět chtěla,
že ostrí mečů ve mně otupěla,
že lichotkou se něžnou zdála
a utrpení sladkými se stala.

III. sestra :

Ó, jaké lásky záplavou
vás jistě Ježíš daří,
a kroky vaše jistě jdou
po cestách v Boží záři!

Terezie :

Ach, nevíte, jak cesta má je rmutná!
Vždyť skoro stále pustinou a tmou
kráčí má duše smutná.

I. sestra :

Ó Terezko, jak možné je

v takové zkoušky hoří
udržet lampu naděje,
že stále ještě hoří?

Terezie:

Já věřím v Krista, v jeho svaté,
že úmysl svůj mají se mnou,
když vrhají mě v propast temnou,
kde láska lká a víra má se mate.
Snad chtějí vidět, kam až ponoří
se naděj má a jak se pokoří.
Však nadarmo v těch bolestech
v mém srdci nezněl Jobův vzdech:
„Byť zasáh mě Bůh bleskem svým,
má naděj neumřela!“
A kdybych přešla v prach a dým,
přec láskou bych se chvěla.

II. sestra:

Toť vznešené jest, sestro, odevzdání!

Terezie:

Než dojdem tam, ach, jaká tíž,
co bojů, namáhání!
Teď, Bohu dík! - jsem došla již
a zůstanu tak do skonání.

I. sestra :

Ach, smrt! Však po té toužiti
nemáte, dítě!

Terezie :

Ani netoužím
víc po smrti než po žití
a jediné jest přáním mým,
jediné snem, jenž duši sytí
a který vám zde zjevují:
Jen to, co on chce, spolu chtíti,
a proto právě, že jej miluji!

I. sestra :

Mám o vás přece strach, ač se vám
obdivuji.

Terezie (*s podivením*):

Strach, matičko? A z čeho? Z utrpení?
Což neřekla jsem, že se v sladkost mění,
že vábí mě a přitahují?
A pak, matičko, jsou již poslední.
Slyšte, jak hlas již shora zní,
zvon, který hlásá vykoupení!

Všecky (*bolestně*):

Ó Terežko!

Terezie (*usmívajíc se a poslouchajíc zvon,
který volá k večerní pobožnosti*):

Ó, neplačte! Zda poutnicemi
tu nejsme všechny na té zemi?
Čím spíš je cesta dokonána,
tím otevře se spíše nebes brána!
(*Klášteří zvon ještě zní a přechází po-
zvolna jakoby v ozvěnu, v hudbu vzdá-
lenou, lákající.*)

I. sestra (*vstává, i druhé dvě vstaly a hodlají
posloužit nemocné*):

Nuž, milé dítě, jděme zas!
Chlad roste, západ již se rdí
a vy, ač bledá před chvílí,
jste celá zčervenala.

(*K sestrám*):

Zaveďte ji, je věru čas,
by chorá květinka si odpočala.

Terezie (*zastavuje sestry, jež ji chtějí
zdvihnout*):

Ó zvone, jak dnes krásně zníš!
Ó sladký zvone, v tom tvém pění
si vzpomínám všech zvonů chvění

a v paměti mi probouzíš

klekání dávných znění:

(jako by tiše poslouchala):

klekání ranní, večerní,

jedno po druhém v zahrádce naší,

klekání, v nichž mi mládí květy raší,

růžových, bílých, šedých, černých

dní -

a co z nich zbylo, všechno v tobě zní!

Zvony, teď v jeden Karmelu zvon

slité,

vy hlasem svým mě rozrušíte!

Váš sbor jen jedno opakuje,

ač různý hlas má každý z vás.

To vaše chvění v sobě soustřeďuje

a šeptá blízkých nebes hlas!

II. sestra *(něžně k Terezii):*

Terezko, stín se krade sem,

nechte již zvon svou písní znít,

mohla byste se nachladit.

III. sestra *(pomáhajíc II. sestře zdvihnout nemocnou):*

Pojďte již, my vás povedem.

Terezie (*kráčí podpírána oběma*):

Tak jděme, sestry! Ženich, jenž se kryl,
teď přichází a blíž se ke mně kloní;
teď na věž naši sestoupil:
toť on, toť on to zvoní!

(*Zastavuje se.*)

Ó, slyšte jen, to zvoní on!

Ó, nechte mě, ať na ten tón
odpověď rychlou dám!

(*Zas kráčí dál, podpírána sestrami.*)

Toť zvoní on, hle, zvoní zas!

Ach, sotva dechu popadám
a běžet nelze...

(*Zas se zastavuje unavena.*)

V skutku, čas!

Teď večerní jen zvoní klekání.

A ještě noc, jen jedna noc se naklání,
a božský zvoník srdce mého
mě zavolá za svítání
klekáním rána odvěčného.

(*Jde pozvolna a těžce. Stmívá se a zvon
tiše zní.*)

(*Opona.*)

OBRAZ VII.

V zlet do nebe - 30. září 1897.

Hudba. Klášterní nemocnice. Bílá jizba, skoro prázdná. V koutě socha zázračné, usmívající se Panny Marie. V pozadí dvě okna do zahrady. Mezi okny na bílé zdi dřevěný kříž bez Krista se snítkem zimostrázu. Uprostřed trochu šikmo lůžko s nemocnou. Krásný podvečer podzimní. Pootevřenými okny vniká zlatý zásvit večerní. - Třetí sestra Tereziina se s. ošetřovatelkou klečí před milostnou sochou a modlí se. Terezie leží na lůžku podepřena vysoko poduškami.

VÝSTUP 1.

Terezie, III. sestra.

Terezie (snaží se obrátit hlavu k sestře, slabým hlasem):

Vy modlíte se, sestro?

III. sestra (laskavě):

Ano, kvítku milý!

Terezie (*zvolna a namáhavě*):

Ano, jak třeba činit při smrtelném loži!
Jeť modlitba kus ledu, požehnané síly,
jenž uklidní, když na čelo se vloží.

(*Za chvíli*):

Však před chvílí mi ještě řekli,
že nebude můj smrtelný boj zlý.
Mně byl by vhod i těžký zápas vleklý,
až byla bych jak keřík sežehlý,
jen když Pán Ježíš bude v něm.

III. sestra :

Kdybyste volit měla v přání svém
buď lehkou smrt neb muka úzkostná,
co byste volila?

Terezie :

Můj skon
buď takový, jak bude chtít on.
Já nevybírám.

III. sestra :

Bůh korunu vám dá.

(*Kleká v nohách lože a modlí se.*)

Terezie (*zvolna*):

Cítím, jak zvolna uvadám,

a volné již jen ruce mám,
a dýchat nemohu a umřít také ne.
Však žilky ještě všechny zjítřené,
ty aspoň trpět mohou dále.

(Za chvílku):

A trpím. Kašel neustále
rve tělo mé, strávené horkostí.
Jsem kostra již. S nesmírnou
radostí
však bytosti své zánik zřím.

(Za chvílku):

Ať zhyne tělo ohněm tím,
vždyť bylo mi jen na obtíž
a špatně vždy mi bylo s ním,
já v mládí za ně styděla se již.

(Za chvílku):

Ať přijde smrt a rozbije a zkruší
tu lampu z hlíny, plamen vyrazí!
Já vždycky žila jsem jen duší
a tělo měla jenom k nesnázi.

(Za chvílku):

III. sestra :

Je tedy vaše bolest velká?

Terezie :

Nejvyšší.

III. sestra :

Modlete se !

Terezie :

To činím, pokud mohu.

III. sestra :

A co říkáte Pánu ?

Terezie :

Nic. Jen: „Miluji tě, Pane Ježíši!“

VÝSTUP 2.

Tytéž. Druhé dvě sestry Tereziiny.

III. sestra (*vidouc, že se dveře zlehka otvírají a sestry vcházejí*):

Hle, sestry naše, s kterými
jste spjata pouty dvojími,
i svazkem krve nepřervaným
i svazkem Karmelu vždy požehnaným.

Terezie (*obracejíc se s námahou k příchozím*):

Ó, pojdte, sestry! Láska k svým

jest prvním Božím zřízením
a z nejlepších je věcí tady.
Ač Bůh chce srdce bez výhrady,
přec také to si žádá otecky,
by zachovalo vřelost pro své pro
všecky,

i něžnost lásky dětinné,
tak jako plod, když uzrává,
svých květů ještě vůni má
a šťávu svého kořene.

II. sestra (*padajíc k lůžku na kolena*):

Ty naše malá královno!

I. sestra (*číníc totéž*):

Ach, žel!

Terezie (*hledíc na ně něžně*):

Slzy osušte!

Ať setkají se ještě zde
pohledy naše jasné,
než milý Pán Bůh shasne
mé oči ubohé.

III. sestra (*ukazujíc Terezii na I. sestru*):

Ať poslední váš pohled sladce
na sestře rodné utkví a bývalé matce!

Terezie :

To citům mým by lichotilo,
to byl by srdci ústupek.
Já žádám Pána za dar věrnější :
by oko mé se vposled zastavilo
na představené nynější.

I. sestra :

Ó svaté dítě!

II. sestra :

Jaký zármutek,
až odejdete přes ty prahy!

Terezie :

Ó nikoli, já neodcházím,
ne, nýbrž jen déšť růží vlahý
vám z nebe stědře dolů sházím,
a učit budu duše ubohé
té malé cestě své.

I. sestra :

Jaké to cestě?

Terezie :

Tož ohníčku, jenž sebou sám
k nebeským plane výšinám,
žár upřímný a vytrvalý,

jenž v důvěru a sladkou odevzdanost
halí

duchovní dětství blažené.

Jen jednu věc zde činit sluší
prostému srdci, nezkušené duši :

Ježíši házet v objetí
květiny drobných obětí.

Té lásce on se neubrání!

Toť tajemství mé neklamné,
a proto, doufám, čeká mne
u něho vlídné přivítání.

II. sestra :

Tam s nebe na nás budete se dívat.

Terezie :

Ó nikoli, já budu splývat :

Má duše na poklad se dívá,
ježž chci pak zemi rozdávat.

Můj Bože, kolik ještě zbývá,
co mělo by se stát!

Být kněží na pomoc,
zachránit, získat, křtít
duše, jež slétnou v pozemskou noc,
naděje božské balzám lít

v srdce, jež uschla bédou stálou,
zahřívát, svítit - a konečně být
na velkém nebi Církve hvězdou malou!

I. sestra :

A nemyslíte, zahrada že svatá
za vámi zavře žárlivě svá vrata,
a vy si od toho, co nás zde hněte,
vzdálena od nás navždy odpočnete?

Terezie :

Já myslím, matko, právě tam
že začíná mé poslání.

Já neoddám se blahým hrám,
mne věčnost k práci pohání.

Já tuším již v té službě své

Prozřetelnosti plány :

do konce časů nebe mé
zaujmou světa lány.

A nedivno, vždyť v přeskvělé
výšině Božího sídla

nad námi bdí i andělé :

od těch si vypůjčím křídla,
bych nemusila hranic dbáti
v končinách světa celého.

Já pokoje si nechci přát,
až anděl jménem Slova věčného
zahřmí, že čas již není! Pán
shromáždí pak své vyvolené.
Až poslední snop navázán
a nebe bude naplněné,
tu teprv ta svá křídla svinu
a po práci své skončené
po celou věčnost odpočinu.

Matka převorka (*vchází tiše, nechávajíc dveře
pootevřené*):

Mé dítě, hle, již přichystán
u dveří vašich stojí,
jenž posilu dá v boji.

Terezie (*usmívajíc se, k Matce převorce*):

Já chápu, Matko! Dokořán
otevřte dveře! Vchází Pán!

(*Vchází duchovní správce kláštera.*)

VÝSTUP 3.

Tytěž, Matka převorka, duchovní správce
klášterní.

Duchovní:

To není Ježíš, jak si myslíte,
jen sluhu jeho tady uzříte.

Terezie:

Však přec to on - vždyť vámi přichází
on s výše,

když hostii a kalich držíte,
vy na jeho jen místě pravíte:

„Toť tělo mé, toť krve mé je číše!“

Duchovní (*klekaje*):

Ó duše, plná víry, sám, hle, klekám,
o požehnání prose, které dát jsem měl!

Terezie (*kynouc, aby vstal*):

Jen dejte je a mluvte! Mlčím již
a čekám.

Mně Ježíš ve vás učiniti chtěl
svou návštěvu, tu poslední zde

zatím,

neb brzo mu tam u něho ji splatím.
(*Za chvilku bolestně zaúpí*):

Ach!

Duchovní (*se k ní otcovsky sklání*):
Bolesti vaše stále rostou?

Terezie :

Úžasně!

Sestřičky ani nemohou to vědět.

Právě jsem mohla v blankyt nebe
hledět

a pozemské to nebe bylo překrásné -
i zazdalo se očím mým, jež smrt již

zastírá,

že jiné nebe, ach, to pravé, víc a víc
se zavírá.

Duchovní:

Co mluvíte, mé dítě? Co tím chcete
říci?

To nebe na vás čeká jásající!

Terezie :

Tma neprůhledná
mě obkličuje. V hrůze té
já věc jsem jenom poslední a bědná

jak ptáče bouří strhnuté,
racek nad tůní bez dna.

Duchovní:

Ať zajatec těch černých vln
něm zůstane, naděje pln!

Terezie :

A zoufalosti vlny řvou
a útočí na duši mou.

Duchovní:

Však víra, láska, naděje
vás trojím světlem zaleje.

Terezie :

A jak i hvězdy v noci té mi zbledly!
Ó, modlete se za mne! Nevidím již.
Neslyším již.

Ach, svatou být, ty touhy, jež mě
vedly,

teď těžké tak, a větší ještě tíž
jest zachovat, co jsme již uchvátili!

Ach, cesta má je dlouhá, svízelná!

Duchovní:

Však stůj co stůj je nutno dojít
k cíli.

Terezie :

Toť pravda, otče. Pojděte blíž,
plíží se šelma pekelná!

Nevidím ji, však cítím, jak tu obchází
kolem těch všech mých nesnází,
by provedla svůj bídný plen.

Duchovní:

Statečně odporujte jen!

Toť on! On dmychá v oheň citlivosti
a ponouká vás, byste ochabla,
on chce, by z prachu zkroušenosti
zoufalství šlehla výheň zlá,
toť on, ten lhář a zloděj kletý,
jehožto pařát chtěl by rvát
těch zásluh vašich drahé květy,
když Pán již jde jich sobě natrhat.

Terezie (*dychtivě*):

Ó, mluvte, otče, mluvte, neb již duch
můj cítí,
že trpím zde ten zápas smrtelný
za jinou duši, kterou démon mi chce
vzíti
a střemhlav žene v jícen pekelný.

Duchovní:

Jen obětí být chtělo žití vaše stále,
na nejvyšší věži odevzdaně stát,
nuž dokonějte oběť, v smrti buďte dále
žertvou, již nelze vyčerpat,
vždyť velikým tak bylo srdce vaše
malé!

Terezie (*rozjasňujíc se*):

Ano, já Bohu v oběť jsem se vzdala,
když nyní drtí mě, proč bych si
naříkala?

Duchovní:

A neztrácejte z mysli, že i moc ta zlá,
že agonie v potu krvavého znoji,
ve hrozných stínech úzkost smrtelná,
hrůza a odpor k nezbytnému boji,
ke kříži, jehož přízrak na pahorku stojí,
že vše to jednou pomine ;
a velkonoční ráno s jasy svými,
s andělů křídly, šumícími tiše
okolo prázdné hrobu skryše,
s palmami slávy, věčně zelenými,
se potom rozvine !

Terezie :

Ó, kdy to bude, kdy mi ze tmy
svítne

to ráno třpytné ?

Duchovní :

Však potom - Pán by jenom mohl

jak veliké je štěstí vás tam čekající.

Terezie :

To mě však tolik neuchvátí !

Duchovní :

Co tedy, dcero ?

Terezie :

Láska ! Celé srdce dáti
a milovat a milovánu býti !
V přívalu růží, v dešti kvítí
přicházet učit Boha milovati !
(*Ticho, nemocná bledne, ruce křečovitě
svíraji kříž.*)

Duchovní :

Trpíte ještě ?

Terezie (*namáhavě*):

Ano.

Duchovní:

Víc než dřív?

Terezie :

Ach, více nyní!

Duchovní:

Zem propustí již brzo zajatkyni.

Terezie :

Ó brzo

*(Chvilku ticho. Terezie neustále hladí
vyhublou rukou kříž.)*

Duchovní:

Proč prsty vaše přejíždějí vřele
na kříži obraz Spasitele?

Terezie :

Já trpím. Nuže, tím mu hřeby
vytahuji

a slinu s tváře s láskou utírám,

ty rýhy bičů vyhlazuji,

jež vryla zášť do těla jeho

a s jeho čela královského

trn po trnu já vybírám,

a abych zastavila v toku

krv z něho stále řinoucí,

k té svaté ráně jeho boku
já tisknu rty své horoucí.
(*Líbá dlouze kříž. Pak s námahou se
usmívajíc*):

Což nevidíte? Přistupuji
k své práci - není prodlení!
Když Pána s kříže uvolňuji,
tu připravuji Vzkříšení
Duchovní (*žehnaje nemocnou*):
Jdi, věrný anděle, ať duše tvá
ze stínů těla již se vysvobodí,
ať v tobě Kristus slavně dokoná
vzkříšení těch, kdo v stínu smrti chodí!
(*Chvilku ticho. Nemocná slábne čím dál
víc, obtížně dýchá. Trhanými zvuky jak
umíráček začíná zníti klášterní zvon.*)

Terezie (*probouzejíc se ze ztrnulosti*):
Ach, slyším jej. Jak ve snách
slyším zvon,
ty zvuky chvějné, srdcelomné..
Toť umíráček. jeho hlas a ston.
ó štěstí! Konečně zní pro mne!
(*Duchovní odchází.*)

VÝSTUP 4.

Tytěž, pak ostatní sestry.

Karmelitky vstupují tiše po dvou a klekají v kruhu kolem nemocné. V nohách lože tři s. Tereziiny a Matka převorka.

Terezie (*snažíc se otevřít oči a usmát se*):

Hle, sestřičky mé všechny jdou .

To přicházejí se zprávou,
že hodina již bije. Díky vám !

(*Po chvílce tiše*):

Však než na cestu dál se dám,
dům celý prosím s vroucností,
by odpustil mé křehkosti.

Já málo jsem zde vykonala,
však potom, s nebe, bych si přála
na milovaný Karmel zdejší
dštít liják růží nejkrásnější

Matka převorka (*k nemocné*):

Ó dítě, co vám odpouštětí,
když záře nebes vstříc vám letí?

(*Po chvílce*):

Máte dost vzduchu ?

II. sestra (*když Terezie neodpovídá*):

Možno snad

okna tu více zotvírat.

(*Jedna karmelitka otvírá okno.*)

Terezie :

Ba, vzduchu zde již málo mám,

však vydechnu si potom,

tam

(*Po chvílce slabým hlasem*):

Vy nasypete plné hrsti růží

(*Za chvílku začíná chrapot.*)

Ach! Ach!. Ježíši, slitování!

Matka převorka :

Jak ubožátko stená!

Vždyť tolik trpí!

Terezie :

Dech se úží . .

(*Obrací k převorce v úzkosti oči.*)

Ó Matko, čím je naplněna!

Matka převorka :

Oddala jste se Lásce ; nyní Láska

žhavá

vás pevně svírá.

Terezie :

Ó, ať svírá, drtí!

Jí bez strachu se duše odevzdává.

Matka převorka :

Jest zde ~ jen oddělena smrtí.

*(V tom slyšet sladký hlas hrdličky,
jež usedla na pootevřené okno. Začíná
hudba, jež trvá až do konce.)*

Terezie *(se nadzvihuje a její oči září čím
dál víc.)*

Slyšíte? ~ Slyšte! ~ Je to sen?

Toť žádoucí ten hlas

Mé srdce skáče zas,

ach, rychle, rychle ven!

*(Matka převorka a tři sestry ji zadržují
na lůžku.)*

Vy jste ho neslyšela?

Toť křepelčin je hlas.

Ó díky! Nyní nechte mne,

můj Miláček mě zve

opustit žalář těla

Hlas *(který býval vzdálený, nyní zblízka):*

Ó ano, já to jsem! To přichází tvůj milý

a jde si teď již pro tebe!
Tys nepřestala čekat mne,
ač oči mé se očím твоjim skryly
Teď věčně tobě patřit dáno
na tvář, jež byla touhou tvou.
Mříž padá, pojd', má moudrá
panno,

i se svých růží úrodou!
Tvé růže! Sladké vůně zdroje -
a já již déle nezdolám
své touhy, zkrátit muka tvoje,
z žaláře v ráj tě povolám.
Jak tys mi je na cestu střela,
ty růže svoje rozkvetlé,
své duše vzněty, ponížení těla
a vzácnou růží, srdce své!
Tys nadarmo jich netrhala,
já každý list jsem sesbíral.
Ó pojd'! Tys růží žeň nám dala,
že ve vůni ráj celý stál!
Tvých zásluh poklad nepřebíraný
v milosti tak se proměnil.
Ó, naber jich a na vše strany

tvá ruka syp je ze všech sil!
(*Hlas umlká. Převorka i všechny sestry
klečí. Terezie ještě naslouchá.*)

Terezie :

Poslední vzkaz mi vzkazují
(*Snámahou pozvedá kříž.*)
Jej miluji! Ó Bože, já tě miluji!
(*Sklání hlavu napravo jako mučedníci,
nastavující krk smrtící ráně. Najednou
zdvedá hlavu, tvář nabývá barvy liliové,
otvírá své velké oči plné světla na mi-
lostnou sochu, a když tak chvilku pozo-
rovala obraz, jenž jí byl tak drahý
v celém životě, svěsí zase hlavu a tiše
vydechne naposled. Také hudba, která
byla ozvěnou božského hlasu, umlká.*
*A vše, co zářilo v sestře Terezii, opouští
zem a odchází s ní do nebe.*)
(*Opona.*)

POZNÁMKA.

¹ Hudbě chorální třeba zde dávat přednost. Buďme si vědomi, že toto dílko není libreto, nýbrž drama, a že tedy jediným úkolem hudby zde jest, aby jemně doprovázela text a zvyšovala jeho dojem.

Vzhůru za „hvězdou z Lisieux“!

Mým posláním jest přičiňovati se, aby Král nebeský byl milován, a podrobovati mu království duší!

Sv. Terezie Ježíšková.

Tato slova sv. Terezie Ježíškovy jsou krátkým obsahem programu Sdružení sv. Terezie z Lisieux. Členové tohoto sdružení mají se příkladným ctnostným životem podle zásad duchovního dětství přičiňovati, aby nejen sami co nejvíce milovali Boha, ale aby jejich působením také od jiných byl milován.

Proto se snahy Sdružení sv. Terezie Ježíškovy nesou k tomu, aby členové vyprosili Církvi svaté v našich vlastech hojně horlivých a svatých kněží, aby sami, kde jen možno, pracovali o obrodě křesťanské rodiny, o záchraně víry a nevinности naší mládeže a také hmotně almužnami podporovali vybudování laického apoštolátu.

Sekretariát Sdružení sv. Terezie Ježíškovy je v Přerově na Mor., Šířava 7. Sdružení bylo kanonicky zřízeno nejd. ordinariátem olomouckým 3. prosince 1926.

Bližší poučení o sdružení podává knížečka „*Po vůni tvých růží*“ Tato modlitební knížečka se těší neobyčejné oblibě. Kéž přispěje k tomu, aby světice i náš národ zasypávala svými růžemi a čím dál tím více používala svého nebeského vlivu k prospěchu těch, kteří ji milují a snaží se kráčet v jejích stopách! Cena v polopl. 10 Kč, v plát. 12 Kč.

Do ducha sv. Terezie z Lisieux hluboce uvádí kniha vydaná tamtéž „*Duch sv. Terezie Ježíškovy*“, sepsaná podle jejích spisů a podle očitých svědků. J. Em. kard. Vico, prefekt sv. Kongregace obřadů, praví o této knize: „Četba její zvyšuje naši představu o mravní velikosti Tereziině a vnucuje nám úctu k její neuvěřitelně vznešené ctnosti. Dítě se stává hrdinkou, panna s náručím květin oslňuje svou mužnou odvahou“ ~ Cena 20 Kč.

OBSAH

Předmluva	7
Obraz I. (jako předehra). V klášteře na Vel. Sv. Bernardě 30. září 1897, v den smrti s. Terezie Ježíškovy	
Obraz II. V Buissonnets 29. května 1887	31
Obraz III. Na biskupství v Bayeux 31. října 1887	51
Obraz IV. Ve Vatikáně 20. listopa- du 1887	71
Obraz V. V Karmelu v Lisieux 10. ledna 1889	79
Obraz VI. Kalvarie. V létě 1897	91
Obraz VII. Vzlet do nebe 30. září 1897	113

HVĚZDA Z LISIEUX

Originál

Sainte Thérèse de Lisieux

napsal Jean Suberville

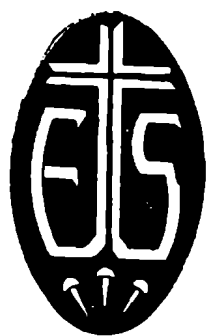
Přeložil Dr. Fr. Odvalil

Do tisku upravily a vydaly

SESTRY NEPOSKVRNĚNÉHO
POČETÍ PANNY MARIE

v Přerově na Moravě

Šířava 7

Vytiskla
Společenská
knihhtiskárna
v Přerově

1929